

Paikallisjournalismia nuorten silmin

Iida Kekäle

Tekijä(t) Iida Kekäle	
Koulutusohjelma Journalismin koulutusohjelma	
Opinnäytetyön otsikko Paikallisjournalismia nuorten silmin	Sivu- ja liitesivumäärä 27 + 4
<p>Tässä produktimuotoisessa opinnäytetyössä toteutettiin nuorten toiveiden mukaiset paikallislehden teemasivut. Produkti toteutettiin yhteistyössä paikallislehti Parikkalan-Rautjärven Sanomien sekä Parikkalan lukion opiskelijoiden kanssa. Produktissa lukiolaiset toteuttavat itse ideoimiaan juttuja kahteen eri paikallislehden teemanumeroon toimittajaopiskelijan ohjeistamana.</p> <p>Opinnäytetyössä esitellään paikallisjournalismia käsitteenä sekä paikallisjournalismin tyypillisiä piirteitä ja toimintatapoja. Työssä käsitellään myös nuorten median käyttöä niin yleisesti kuin tarkemmin sanomalehtien ja erityisesti paikallislehtien näkökulmasta.</p> <p>Varsinaisessa paikallislehtiproduktissa oli mukana kuusi Parikkalan lukion 16–18-vuotiasta opiskelijaa, jotka vapaaehtoisesti halusivat produktiin mukaan. Opinnäytetyössä esitellään produktin suunnittelu- ja toteutusvaihe sekä lopputulos. Lopuksi opinnäytetyössä käsitellään kriittisesti produktin lopputuloksia ja onnistumista.</p> <p>Produktin lopputuloksena syntyneet teemasivut julkaistiin Parikkalan-Rautjärven Sanomissa Sanomalehtiweekilla 2. ja 5. helmikuuta 2015.</p>	
Asiasanat Paikallisjournalismi, paikallislehdet, nuoret, toimitustyö, mediankäyttö, paikallisuus	

Sisällys

1	Johdanto	1
2	Projektin esittely	4
2.1	Parikkalan-Rautjärven Sanomat.....	5
2.1.1	Oma taustani Parikkalan-Rautjärven Sanomissa	5
3	Lisää sisältöä nuorille	7
3.1	Lehden tekoa paikallisesti	7
3.2	Nuorten mediankäyttö.....	10
4	Työprosessin kuvaus.....	14
4.1	Suunnittelutyö	14
4.2	Projektin hallinta sosiaalisessa mediassa.....	16
4.3	Työskentelytilanteet	16
4.4	Lopputulos	19
4.5	Päätoimittajan ajatukset	20
5	Yhteenveto.....	22
5.1	Työprosessin arviointi	23
5.2	Oma oppiminen.....	24
	Lähteet	26
	Liitteet.....	28
	Liite 1. Parikkalan-Rautjärven Sanomissa 2. helmikuuta 2015 julkaistut teemasivut....	28
	Liite 2. Parikkalan-Rautjärven Sanomissa 5. helmikuuta 2015 julkaistut teemasivut....	30

1 Johdanto

Tutkin projektiopinnäytetyössäni nuorten suhtautumista paikallisjournalismiin. Työni avulla pyrin selvittämään, minkälainen paikallisjournalismi nuoria kiinnostaa, mitä he haluavat paikallislehdestä lukea ja ennen kaikkea, minkälaisia paikallislehden juttuja he itse toteuttaisivat.

Yleisesti paikallislehtien ongelmana on nuorten lukijoiden puuttuminen. Monissa paikallislehdissä toimittajakunta on yleisesti keski-ikältään yli 40-vuotiailta ja tämän vuoksi heidän on vaikeaa keksiä aiheita, joilla saataisiin myös nuoret innostumaan paikallislehdistä.

Opinnäytetyössäni toteutan paikallislehti Parikkalan-Rautjärven Sanomille teemasivuja, jotka ovat paikallisten nuorten toiveiden mukaisia sekä heidän itsensä tekemiä. Kokosin lehden levikkialueella toimivan Parikkalan lukion opiskelijoista innostuneen kuuden hengen ryhmän, jonka kanssa ideoin ja toteutin nuorten teemanumeron Parikkalan-Rautjärven Sanomille.

Päätin rajata projektiryhmän lukiolaisiin, sillä he ovat ikänsä puolesta yhteistyökykyisempiä kuin yläkoululaiset, mutta myös helpommin lähestyttävämpi joukko, kuin esimerkiksi kaikki paikkakunnalla asuvat 16–20-vuotiaat.

Olen myös kiinnostunut nuorten kanssa työskentelystä, joten tämä projekti tarjosi oivan mahdollisuuden päästä kokeilemaan sitä. Tulevaisuudessa minua kiinnostaa paikallisuuden parissa työskenteleminen esimerkiksi paikallislehdessä. Haluaisin joskus päästä myös työskentelemään journalistisissa päällikkötehtävissä, kuten uutispäällikkönä tai jopa pienen paikallislehden päätoimittajana. Kun aloin pohtia opintojeni aikana opinnäytetyöni aiheita, minulle oli selvää, minkälaisen opinnäytetyön haluaisin tehdä. Halusin tehdä jotain, mistä oikeasti on minulle tulevaisuudessa hyötyä. Uskon, että tästä on, sillä se minua todella kiinnostaa ja inspiroi. Projektiopinnäytetyöni oli käytännön työskentelyä, joka antoi paljon hyviä kokemuksia.

Projektin avulla nuoret saavat äänensä kuuluviin, heidän ajatuksiaan kuunnellaan ja he saavat mieleistään luettavaa. Vastavuoroisesti Parikkalan-Rautjärven Sanomat saa lehdenä paremman käsityksen, mitä nuoret oikeasti haluavat lukea ja minkälaiset jutut heitä kiinnostavat. Projektini avulla niin Parikkalan-Rautjärven Sanomat kuin muutkin samassa tilanteessa olevat paikallislehdet saavat apua ja vinkkejä paikallisjournalismin tekemiseen nuoremmalle lukijakunnalle, sillä yleisesti samanikäisillä nuorilla on melko samankaltaiset kiinnostuksen kohteet ympäri Suomea.

Haluaisin saada paikallislehdetkin ymmärtämään, että nuoret ovat tulevaisuutta kaikkialla, myös median kuluttajina ja lehtien lukijoina. Heidät täytyy muistaa ottaa huomioon entistä useammin. Jos kerran saa jostain tuotteesta, tässä tapauksessa lehdestä, huonon kuvan, voi se jäädä lehdestä mieleen hyvinkin pitkästä ajasta. Niin sanottua huonoa imagoa on vaikea korjata lukijoiden silmissä. Ainakin se voi olla haastavampaa kuin se, että ottaa alusta asti huomioon kaikenlaiset ja kaiken ikäiset lukijat.

Opinnäytetyössäni haluan perehtyä paikallisjournalismiin erityisesti Parikkalan-Rautjärven Sanomissa. Olen itse lukenut kyseistä lehteä koko ikäni ja jopa työskennellyt siellä. Olen aina ajatellut sekä kuullut muilta niin lukijana kuin lehden toimittajana, että nuorille täytyisi saada lehteen enemmän sisältöä. Lähes kaikkien pienten paikkakuntien paikallislehtien ongelmana on lehtien niin sanottu mummoutuminen paikkakunnan ikärakenteen muuttuessa entistä iäkkäämmäksi. Mummoutumisella tarkoitan juttujen keskittymistä iäkkäämpien ihmisten tapahtumiin ja tekemisiin.

Paikallislehtien, kuten lähes kaikkien työpaikkojen ongelmana tai uhkana on työskentelyn ja juttujen vanhan toistaminen. Vuodesta toiseen työtä tehdään samalla kaavalla, eikä osata ajatella edes muuttaa kaavoihin kangistuneita tapoja. Paikallislehdessä kierretään vuosittain samoja tapahtumia ja suurimmat uutiset painottuvat kunnan päätösten ympärille. Mukavaa vaihtelua lehtiin tuovat kesätoimittajat ja muut ajoittaiset vieraiden kirjoittajien tekstit. Uusilla ihmisillä on aina uusia ideoita.

Paikallislehtien on tarkoitus palvella kaikkia alueen ihmisiä ja tarjota jokaiselle jotain luettavaa. Tämän vuoksi lehden ei pidä keskittyä sisällöntuottamiseen esimerkiksi yli 50-vuotiaille, vaikka yli puolet lehden tilaajista heitä olisivatkin. Luonnollisesti lehden on tärkeää pitää huolta, että nykyiset lukijat säilyvät ja tilaavat lehteä tulevaisuudessakin, mutta vähintään yhtä tärkeää on uudistaa lehteä ajan mukana ja tarjota luettavaa myös heille, jotka lehteä eivät välttämättä tällä hetkellä tilaa.

Tänä päivänä lehtien tilaaminen on vähentynyt huomasti. Tilauksien vähenemisestä ei ole kärsineet pelkästään paikallislehdet, vaan lähes kaikki lehdet erikoisaikakauslehdistä suuriin valtakunnallisiin sanomalehtiin. Tilajamäärien lisäksi myös eri medioiden lukijamäärät sekä painetun lehden että internetin puolella elävät myös jonkunlaista laskusuhdannetta (Media Audit Finland 2014a).

Valmiista projektistani pyrin tekemään mahdollisimman onnistuneen. Aion arvioida lopputulosta seuraavien kriteerien perusteella. Jos ne täyttyvät, uskon onnistuneeni työskentelyssä.

1. Jutut ovat aidosti nuorten ideoimia
2. Jutut ovat nuorten itse tekemiä
3. Jutut on saatu valmiiksi ja julkaisukelpoisiksi sekä ne on lopulta myös julkaistu
4. Jutut ovat monipuolisia ja eri juttutyyppejä on käytetty hyväksi monipuolisesti
5. Parikkalan-Rautjärven Sanomien toimitus on tyytyväinen projektiin niin lopputuloksen kuin aikataulujen ja yhteydenpidon osalta

2 Projektin esittely

Projektioinnäytetyöni aihe on Paikallisjournalismia nuorten silmin. Teen projektioinnäytetyöni toimeksiantona paikallislehti Parikkalan-Rautjärven Sanomille. Projektissa on myös tärkeässä roolissa mukana Parikkalan lukio.

Projektin ideana on luoda lukiolaisista kootun projektiryhmän kanssa teemasivut paikallislehden. Jutut ovat nuorten toiveiden mukaisia ja heidän itse tekemiä. Nuoret itse ideoivat ja toteuttivat jutut alusta loppuun minun avullani. Lukiolaiset saivat projektista myös apua opiskeluihinsa. Lukion opintoihin kuuluu vapaaehtoinen äidinkielen mediakurssi, johon projektissa mukana olleet opiskelijat saivat tekemiensä juttujen avulla helpotusta. Mukana olleet abiturientit olivat ainoastaan vapaaehtoisina hakemassa arvokasta kokemusta toimittajan työstä, sillä he olivat ehtineet mediakurssin jo käydä. Parikkalan lukion äidinkielen lehtori Anne Laamanen toimi projektissani ohjaajan roolissa lukiolaisille. Nuorten lisäksi projektissa on mukana joukko paikkakunnalla asuvia ja eläviä eri-ikäisiä ihmisiä.

Alustavaksi teemasivujen julkaisuajankohdaksi sovimme Parikkalan-Rautjärven Sanomien kanssa tammikuun loppupuoliskon. Lehden toiveesta siirsimme ajankohdan myöhemmin Sanomalehtiweekille helmikuun alkuun. Varsinainen työskentely nuorten kanssa sijoittui joulukuun alkuun 2014. Projektiryhmästä ja projektin etenemisestä sekä onnistumisesta kerron tarkemmin luvussa 4.

Olen kotoisin Parikkalasta, entisen Saaren kunnan alueelta, minkä alueen paikallislehti Parikkalan-Rautjärven Sanomat on. Lehti on tullut minulle hyvin tutuksi, sillä asuin paikkakunnalla ensimmäiset 19 vuotta elämästäni ja sen vuoksi minun oli helppo lähestyä lehteä. Kotiseutuni on minulle myös hyvin tärkeä ja uskon projektistani olevan hyötyä paikallislehdelle. Lehden toimittajat voivat projektini lopputuloksien ansiosta saada paremmin selville, minkälaisista aiheista paikalliset nuoret ovat kiinnostuneita ja ehkä he oppivat ajattelemaan juttujen avulla juttuja myös paremmin nuorten näkökulmasta.

Pienten ja kauan toimivien lehtien tulevaisuuden takaaminen on tärkeää. Tämän takia on tärkeää ajatella myös nuoria lukijoita, sillä he pitävät tulevaisuudessa lehtiä elossa ja tiilaavat niitä.

Valitsin aiheekseni nuoret ja paikallislehden, koska molemmat aihepiirit kiinnostavat minua. Uskon paikallisuuden kantavan journalismia eteenpäin myös meneillään olevan median murroksen aikana ja sen jälkeen.

Projektin lopputuloksena syntyneet lehden teemasivut julkaistiin Parikkalan-Rautjärven Sanomissa valtakunnallisella Sanomalehti- viikolla maanantaina 2. helmikuuta sekä torstaina 5. helmikuuta 2015.

2.1 Parikkalan-Rautjärven Sanomat

Parikkalan-Rautjärven Sanomat on Etelä-Karjalassa Parikkalan ja Rautjärven kuntien alueen asioita käsittelevä kaksi kertaa viikossa ilmestyvä paikallislehti. Lehden päälevikkialue on Parikkala ja Rautjärvi, mutta lehteä tilataan myös hajanaisesti ympäri Suomea. Vuonna 2013 lehden levikki oli 5 336 (Media Audit Finland 2014b).

Levikki on laskenut muiden paikallislehtien tapaan tasaisesti viime vuosina tasaisesti. Vuonna 2008 lehden levikki oli vielä 6011. Lehden pääasiallinen toimitus sijaitsee Parikkalassa, mutta toinen pienempi, yhden toimittajan toimitus sijaitsee Rautjärven kuntakeskuksessa Simpeleellä. Tabloid-sivukoossa ilmestyvän lehden kussakin numerossa on keskimäärin 12 sivua.

Lehteä julkaisee ja kustantaa Keski-Karjalan Kustannus Oy. Lehden päätoimittajana ja toimitusjohtajana on toiminut vuodesta 1988 Raine Hämäläinen. Päätoimittajan lisäksi lehti työllistää kolme kirjoittavaa toimittajaa, yhden ilmoituskonsultin sekä toimistonhoitajan. Lisäksi lehdessä työskentelee yksi taittaja Pohjois-Karjalan Ilmoitusvalmistus Oy:n alaisena (Parikkalan-Rautjärven Sanomat 2014,).

Parikkalan-Rautjärven Sanomilla on pitkä historia. Lehti on Suomen toiseksi vanhin edelleen julkaistava paikallislehti. Ensimmäinen näytelehti julkaistiin 11. toukokuuta 1908. Suomen paikallislehdistön historia teoksen mukaan lehti määritteli itsensä ”Pääasiallisesti paikkakunnalliseksi, kansallistaloudelliseksi ja sivistysrientoja käsitteleväksi uudislehdeksi” (Tommila 1985, 34).

Lehti toimi alkuperäisellä Parikkalan Sanomat nimellään kevääseen 2007 saakka, kunnes se yhdistyi Rautjärvellä ilmestyneen Kaakkoisseutu-lehden kanssa ja sai nykyisen nimensä. Lehteä julkaiseva Keski-Karjalan Kustannus Oy kuuluu Pohjois-Karjalan Kirjapaino Oyj:n konserniin. Lehti tehdään painovalmiiksi Parikkalassa ja se painetaan Joensuussa PunaMusta Oy:n painotalossa (Parikkalan-Rautjärven Sanomat 2014).

2.1.1 Oma taustani Parikkalan-Rautjärven Sanomissa

Toimittajan urani alussa olen myös työskennellyt kyseisessä lehdessä. Elin ensimmäiset 19 vuotta elämästäni Parikkalan alueella, joten olen päässyt tutustumaan Parikkalan-

Rautjärven Sanomiin lehtenä hyvin lähietäisyydeltä. Ensimmäisen kerran lähelle lehden tekoprosessia pääsin peruskoulun yhdeksännellä luokalla, kun vietin viikon mittaisen työ-elämään tutustumisjakson (TET) lehdessä. Tuolloin pääsin kirjoittamaan elämäni ensimmäisiä juttuja, jotka myös julkaistiin lehdessä. Haastattelin kevään tuoretta yliop-pilasta, kirjoitin jutun siitä ja muutamasta muusta aiheesta sekä pääsin näkemään koko lehden tekoprosessin aivan läheltä. TET-jakson jälkeen lehden päätoimittaja kirjoitti arvosteluihini, että minussa on ainesta alalle. Kuulin myös eräältä lehden pitkäaikaiselta toimittajalta, että hän oli ollut samalla tavalla yläkoululaisena lehdessä harjoittelussa ja saanut siitä kipinän toimittajan työhön. Se innosti minua entisestään pohtimaan toimit-tajan ammattia.

Onnistunut TET-jakso poiki minulle myöhemmin avustajan pestejä lehdessä. Kirjoitin leh-teen lukio-opintojeni aikana muutaman jutun erilaisista nuorten tapahtumista ja pää-sin tämän tiimoilta muun muassa haastattelemaan nykyisin suosionsa huipulla elävää rap-muusikko Jare Tiihosta eli Cheekia joulukuussa 2009, kun hän esiintyi paikkakunnalla nuorten tapahtumassa. Tuolloin lukioaikana viimeistään aloin pohtia media-alaa ja toimit-tajan työtä yhtenä tulevaisuuden mahdollisuuksista.

Lukion jälkeen pääsin opiskelemaan Pohjois-Karjalan ammattikorkeakouluun viestintää. Vuoden opiskelun jälkeen pääsin kesätoimittajaksi kolmeksi kuukaudeksi Parikkalan-Rautjärven Sanomille. En ollut ennen lehteen töihin menoa varsinaisesti opiskellut journa-lismia, joten kesä oli täynnä haasteita ja uuden oppimista. Kesän aikana opinkin paljon uusia asioita, pääsin tutustumaan paikallisiin tapahtumiin ja nähtävyyksiin aivan uusista näkökulmista ja mikä tärkeintä, ymmärsin lopullisesti, että minusta tulee isona toimittaja. Parikkalan-Rautjärven Sanomat tarjosi monipuolisen ja opettavaisen ympä-ristön aloitte-levalle toimittajalle sekä luonnollisesti hyvin arvokasta työkokemusta. Tuon kesän jälkeen olenkin päässyt etenemään urallani mallikkaasti ja lopulta päässyt myös opiskelemaan unelma-alaani journalismia Haaga-Helia ammattikorkeakouluun.

3 Lisää sisältöä nuorille

Media on viime vuosina muuttunut nopeasti. Perinteiset sanomalehdet, aikakauslehdet, radio sekä televisio ovat saaneet rinnalleen joukon verkkolehtiä ja muita netin kautta yleisiksi tulleita median kanavia. Vaikka netti on tullut arkeemme jäädäkseen, on sanomalehti edelleen ylivoimaisesti käytetyin media Suomessa (Sanomalehtien liitto 2013).

Yleisesti nuorten ajatellaan olevan kiinnostuneita nettiin painottuvasta sisällöstä, mutta silti esimerkiksi pelkästään nuorille suunnatuilla aikakauslehdillä riittää lukijoita, tosin vähenevissä määrin (Kansallinen mediatutkimus 2014).

Minä olen koko elämäni ajan ollut kiinnostunut lukemaan erilaisia lehtiä. Tämä tosin johtuu harrastuneisuudestani alaan, mikä myöhemmin on johtanut myös ammattiin opiskeluun. Kaikkia nuoria lehtien luku ei kuitenkaan kiinnosta, mutta olisi silti tärkeää luoda niin sanottuihin yleislehtiin, kuten paikallislehtiin sisältöä myös nuorille. Nuoret ovat tulevaisuudessa lehden tilaajia, joten se on tärkeää lehden säilymisen kannalta. Lukemalla paikallislehteä nuoret pysyvät myös ajan hermoilla oman alueensa tapahtumista ja parantavat näin yleissivistystään ja ymmärrystään ympäröivästä maailmasta, mikä on vain hyväksi.

Ennen sisältöjen pohtimista luon katsauksen siihen, mitä paikallisjournalismi on tai kuinka paljon nykynuoret eri medioita käyttävät.

3.1 Lehden tekoa paikallisesti

Paikallisjournalismi on alueellisesti kiinnostavaa journalismia, jonka aihealueet ja jutut rajoittuvat tietyille alueelle. Paikallisjournalismi on paikallisuutensa vuoksi joko maantieteellisesti tai yleisöltään rajattua (tai sekä että). Tyypillisiä paikallisjournalismin tekijöitä ovat paikallislehdet, kuten Parikkalan-Rautjärven Sanomat tai paikallisradiot (Kuutti 2006).

Hyvä paikallisjournalismi tarjoaa tietoa, jota paikkakunnan asioista kiinnostunut ei mahdollisesti muualta saa. Se on rakentavan kriittistä omiin aisteihin uskovaa, ihmisläheistä ja tuo erityisesti uusia näkökulmia jo hieman vanhoihinkin uutisaiheisiin. Se on niin sanotusti ruohonjuuritason journalismia. Se osaa kertoa uutta ja olennaista sieltä, millä alueella se ilmestyy. Hyvä paikallislehti palvelee kaikkia alueen asioista kiinnostuneita, ei pelkästään esimerkiksi tiettyä joukkoa, kuten poliitikkoja. Sen tärkeä tehtävä on osata kertoa alue- ja maakuntalehdissä esillä olevat aiheet vielä lähemmäs lukijoitaan (Kangaspunta 1995, 29–35, 91).

Paikallislehden yksi tärkeimmistä tehtävistä on toimia paikallisten ihmisten äänenkannattajana tasapuolisesti ja puolueettomasti. Paikallislehden tulee olla julkaisu, jossa jokainen voi kertoa myös oman mielipiteensä. Lehden on tärkeää ottaa huomioon myös nuoret ja vanhuksat sekä kaikki siltä väliltä (Franklin 2006, 221).

Paikalliset aiheet tarjoavat paikallislehtien toimittajille mielenkiintoisia ja monipuolisia työtehtäviä. Kun kaikki tuntevat kaikki, opitaan toisista ihmisistä tuntemaan ne erikoisemmat ja yllättävämmätkin puolet. Ihmisläheisten juttujen teko paikallislehteen on kuitenkin vaikeaa. Mitä pienempi paikkakunta sitä vaikeampaa kirjoittajan on päästä kiinnostavien ihmisten lähelle. Ihmiset menevät tuttujen edessä lukkoon, eivätkä koe olevansa ”minkään lehtijutun arvoisia”. Omia tarinoita ja kokemuksia vähätellään, eikä niistä osata avautua. Tyypillisesti ajatellaan, mitä naapuri ajattelee, jos kuva ja juttukin vielä olisivat lehdessä (Kangaspunta 1995, 100).

Paikallislehti on jo kymmenien vuosien ajan ollut suomalaisille, mutta myös ympäri tärkeä alueen yhteenkuuluvuuden luoja. Saman paikallislehden lukijat tuntevat monesti olevansa jollain lailla samanlaisia tai ainakin samalta alueelta. Lehden lukijat ja jututettavat tuntevat usein toisensa. Joka viikko lehdessä haastatellaan useita alueen poliitikkoja, yrittäjiä tai aivan tavallisia oman elämänsä sankareita. Paikallislehden sisältö määräytyykin usein juuri tuon rajatun alueen tapahtumista ja ihmisistä (Kuutti 2006).

Usein mukana on myös aiheita muualta Suomesta tai maailmalta, jotka jollain tavalla kytkeytyvät kyseisen lehden alueeseen. Paikallislehtitutkimuksessa yli puolet (53 prosenttia) tutkimukseen osallistuneista pitää paikallislehteä tärkeänä oman paikkakunnan hengen luoja. Jopa 61 prosenttia ajattelee paikallislehden olevan myös paikkakunnan puolesta-puhuja, mikä kuvaa sekin yhteisöllisyyttä (Paikallislehtitutkimus 2009).

Teoksessa Paikallislehdistön historia (Tommila 1985) kuvaillaan nykypäiväänkin sopivalla tavalla tyypillisen paikallislehden tuntomerkkejä.

- Paikallislehti sisältää paikallisista asioista koottua sisältöä
- Käsittelee levikkialueen asioita, varsinaisena levikkialueena on muutama kunta, yksin kunta tai kunnanosa
- Lehteä jaetaan pääasiassa tilattuna sekä lehti ei ole omien sanojensa mukaan sitoutunut poliittisesti mihinkään puolueeseen.

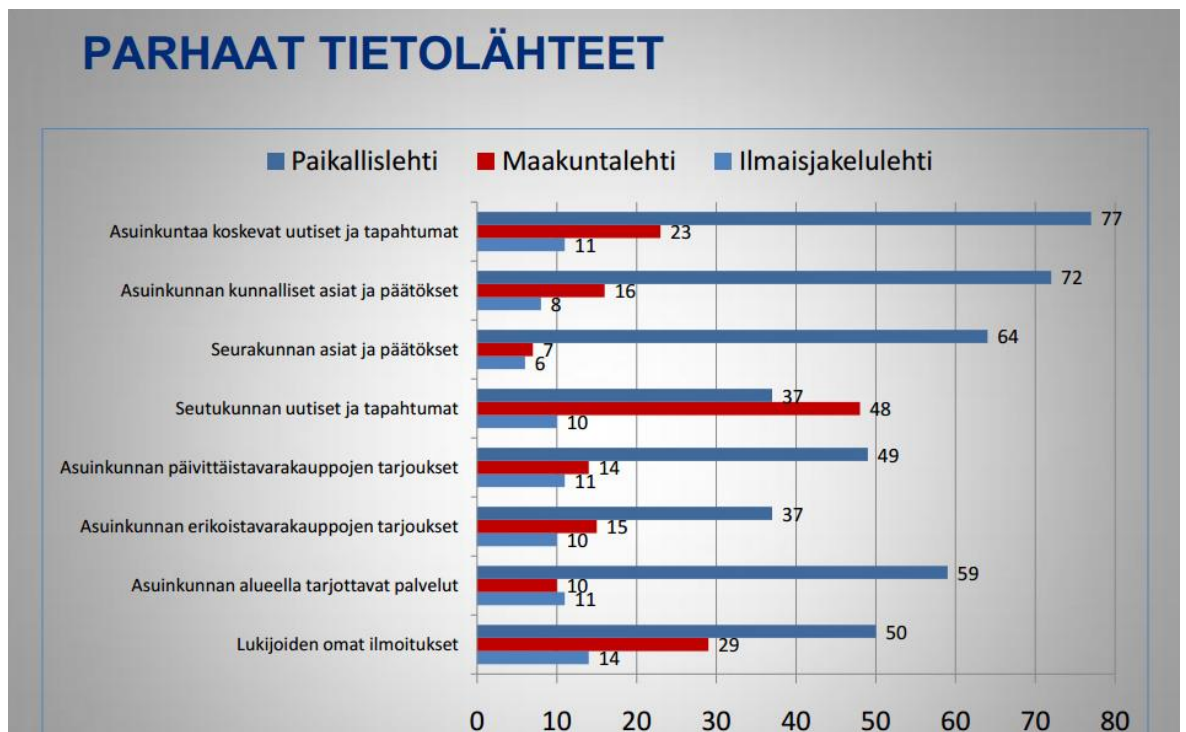
Suomessa ilmestyy noin 150 erilaista paikallislehteä. Kaikkiaan sanomalehtiä ilmestyy maassamme lähes 200, joten paikallisuus on suomalaisissa lehdissä isossa roolissa. Tarkkaa lukua ei voi sanoa, koska kaikki Suomessa ilmestyvät lehdet eivät kuulu Sano-

malehtien liittoon. Väkilukuun suhteutettuna sanomalehtien määrä Suomessa on suuri. Koko maailmassa Suomessa ilmestyy kolmanneksi eniten sanomalehtiä, jos verrataan maan asukaslukua lehtien kokonaislevikkiin (Sanomalehtien liitto 2014).

Valtakunnallisen paikallislehtitutkimuksen mukaan 89 prosenttia tutkimukseen osallistuneista luki alueensa paikallislehteä kerran viikossa. Paikallisuus kiinnostaa myös nuoria, sillä 15–24-vuotiaista 75 prosenttia kertoivat tutkimuksessa lukevansa alueensa paikallislehteä vähintään kerran viikossa. Vanhemman ikäluokan suuremmasta kiinnostuksesta paikallislehtiä kohtaan kertoo muun muassa se, että saman tutkimuksen mukaan jopa 94 prosenttia 60–79-vuotiaista luki alueensa paikallislehteä ainakin kerran viikossa. Paikallislehtien lukijoiden tavoitavuus on verrattain hyvää. Esimerkiksi maakuntalehtiä kertoi lukevansa vain 73 prosenttia tutkimukseen osallistuneista (Paikallislehtitutkimus 2009).

Tavoittavuudella tarkoitetaan esimerkiksi tietyn median viestimen tavoitavuutta eli sitä miten tietty media tavoittaa lukijansa, katselijansa tai kuuntelijansa (Kuutti 2006).

Paikallislehtien kohdeyleisönä ovat kaiken ikäiset lukijat, joten sisällön täytyy myös palvella lukijoita monipuolisesti. Yleisesti paikallislehteä pidetään Suomessa parhaana tietolähteenä oman asuinalueen tapahtumista ja päätöksistä (Paikallislehtitutkimus 2009).

Kuvio 1. Parhaat tietolähteet (Paikallislehtitutkimus 2009).

Jopa 77 prosenttia Paikallislehtitutkimukseen osallistuneista pitää paikallislehteä parhaana tiedonlähteenä asuinkuntaansa koskevissa uutisissa ja tapahtumissa, kuten edellä esitetystä kuviosta 1 selviää.

Tutkija Hans-Peter Gassner toteaa Lähemmäs vielä – Paikallisjournalismin täyspakkaus-teoksessa, että paikallislehtien sisältö koetaan usein kiinnostavammaksi kuin monet osaavat edes ajatella (Kangaspunta 1995, 16).

Esimerkiksi paikallislehtiä pidetään monilla suomalaisilla paikkakunnilla vähättelevästi ”vain paikallislehtinä” ja monet lukevatkin mielummin isompia valtakunnallisia lehtiä. Kuitenkin oman kotipaikkakunnan paikallislehti on usein ainoa lehti, joka viikossa luetaan tarkasti kannesta kanteen ja usein vielä uudestaan. Lukemisen jälkeen sisällöstä keskustellaan usein vielä tuttujen ja perheen kanssa. Paikallisjournalismi onkin onnistunutta, kun lehden aiheet leviävät päivän kahvipöytäkeskusteluihin (Kangaspunta 1995, 37).

On luonnollista, että lähellä tapahtuvat asiat myös kiinnostavat enemmän. Paikallislehteä ei Gassnerinkaan tutkimusten mukaan jätetä lähes koskaan lukematta, toisin kuin joillekin muille lehdille voi käydä. Gassnerin mukaan paikallislehden koukuttavuuteen vaikuttaa erityisesti se, että paikallislehti koetaan eräänlaisena kotiseututunteen synnyttäjänä. Kotiseututunteella tarkoitetaan tunnetta siitä, että kuulutaan johonkin, jossa jokainen tuntee toisensa. Tuon yhteisön sääntöihin luotetaan ja ihminen kokee kiinnittyvänsä siihen.

Gassner on listannut kolme selitystä kotiseututunteen syntymiselle paikallislehden avulla:

1. Sisältö tuo esille alueen arvoja ja normeja
2. Sisältö tarjoaa paikallisille toimijoille, kuten poliitikoille ja yrittäjille mahdollisuuden heidän sosiaalisen asemansa mukaiseen esiintymiseen
3. Sisältö tyydyttää lukijoiden perusturvallisuuden tarvetta, koska se synnyttää kotiseututunteen (Kangaspunta 1995, 19)

Kiinnostus paikallisiin asioihin ei ole tyypillistä ainoastaan Suomessa. Iso-Britanniassa 85 prosenttia maan aikuisista lukevat paikallislehtiä. Iso-Britanniassa paikallislehtien hankkiminen on Suomen tilauskulttuuriin verrattuna hyvin erilaista. Bob Franklinin mukaan maassa myytiin keskimäärin 3764 paikallislehteä joka minuutti (Franklin 2006).

3.2 Nuorten mediankäyttö

Suomalaisille nuorille mediankäyttö on hyvin tärkeä osa jokapäiväistä elämää. Nykynuorilla on käytössä medioita varten älypuhelimia, tietokoneita, tabletteja ja niihin lukuisia eri

sovelluksia, joista Yle Uutisten tekemän kyselyn mukaan ylivoimaisesti eniten käytetään iästä riippumatta Facebookia (Yle Uutiset 2014).

Tutkimusten mukaan nuoret määrittivät mediasuhteiltaan ”aktiivisiksi toimijoiksi” eri mediasisältöjen vastaanottajina ja tuottajina. Erilaiset median välineet ja viestimet ovatkin tärkeä osa nuoren arkea (Kotilainen & Rantala 2008, 22).

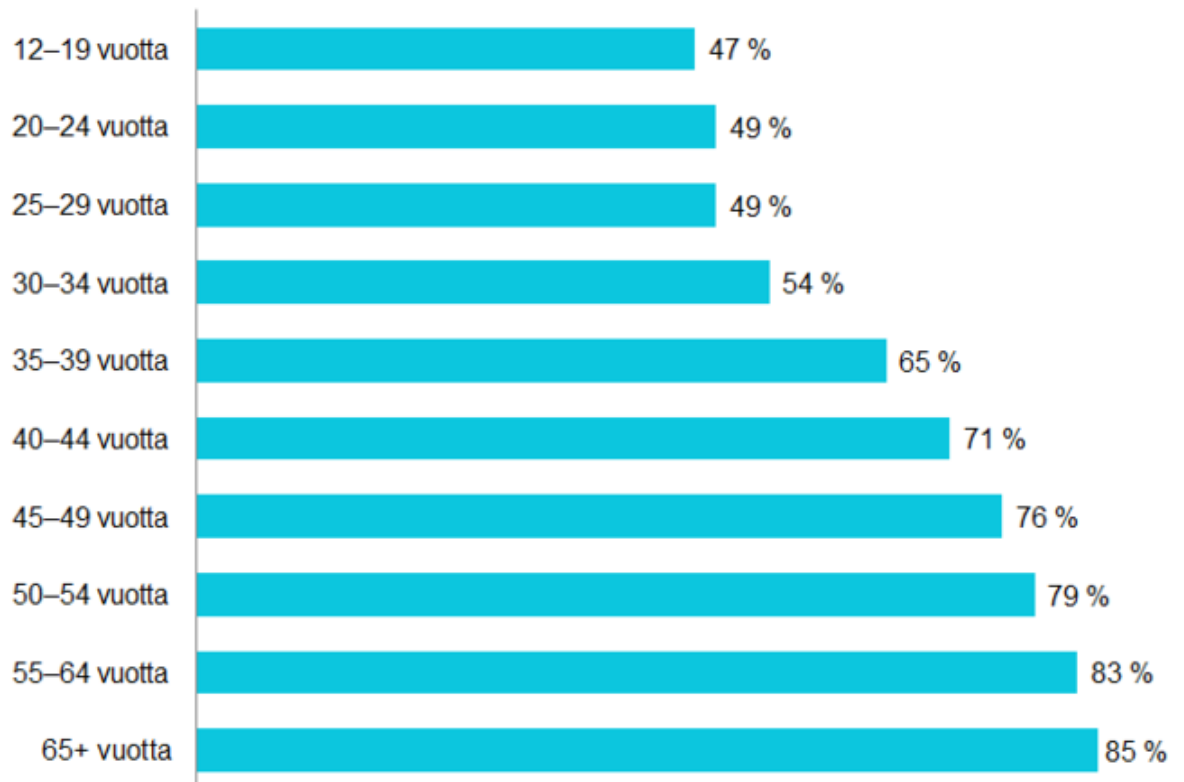
Kuten Yle Uutisten tutkimuksessakin käy ilmi, nuorten mediankäyttö suuntautuu pääasiassa erilaisiin viestinpalveluihin, ennen IRC-galleriaan ja nykyään Facebookiin, kuvapalvelu Instagramiin ja videopalvelu YouTubeen.. Median ja viestintävälineiden avulla nuoret ylläpitävät ja solmivat sosiaalisia suhteitaan.

Suhteiden ylläpidon ja solmimisen lisäksi nuoret ovat yllättävän aktiivisia lehden lukijoita. Esimerkiksi nuorten paikallislehtien lukemista ja käyttöä on tutkittu vuonna 2009 Paikallislehtitutkimuksen toimesta.

Sanomalehtiä järjestävä Sanomalehtien liitto on jo vuosien ajan tukenut ja kehottanut suomalaisnuoria lukemaan sanomalehtiä. Sanomalehtiä koulut peruskoulun alaluokista lukioon käyttävät opetuksessaan sanomalehtiä. Näin sanomalehdet tulevat lapsille ja nuorille tutummiksi. Tärkeimpänä tehtävänä Sanomalehtiä on tuoda lehtiä niin printti- kuin verkkomuodossa koululaisten luettavaksi. Sanomalehtiä järjestettiin ensimmäisiä kertoja yksittäistapauksina jo 1970-luvulla. Vuonna 1988 järjestettiin ensimmäisen kerran sanomalehtipäivä 15.1. Vuonna 1995 päivä muutettiin helmikuussa pidettäväksi sanomalehtiä (Sanomalehtien liitto 2015).

Vuonna 2009 paikallislehtien viikkotavoittavuus 15–24-vuotiaista oli jopa 75 prosenttia. Tuo osa ikäryhmän nuorista oli lukenut alueensa paikallislehteä viimeisen viikon aikana (Paikallislehtitutkimus 2009).

Vaikka nuoret eivät lue sanomalehtiä läheskään yhtä paljon kuin esimerkiksi yli 40-vuotiaat, lisääntyy lukeminen silti iän myötä. Lukemisen ei nuorilla silti voi sanoa olevan vähäistä, sillä lähes puolet 12–19-vuotiaista tavoitetaan sanomalehdillä. Tämä käy ilmi vuoden 2014 Kansallisesta mediatutkimuksesta.

Kuvio 2. Kansallisessa Mediatutkimuksessa mukana olevien 38:n sanomalehden painetun version yhteinen tavoitavuus (Kansallinen Mediatutkimus 2014).

Vuonna 2009 tehdyn Paikallislehtitutkimuksen mukaan 15–24-vuotiaista nuorista jopa 34 prosenttia lukevat alueensa paikallislehden aina kannesta kanteen tai ainakin lähes kokonaan. Maakuntalehteä samasta ikäryhmästä lukevat kannesta kanteen vain 17 prosenttia. Vaikka tutkimustulokset ovat jo muutaman vuoden vanhoja, ei nuorten lehtien lukemisesta mielestäni tarvitse olla huolissaan.

Nykyään nuoret ovat entistä enemmän median lähellä älypuhelimensa ansiosta, mikä tuo mediasisältöjä yhä helpommin heidän luettavaksi. Sirkka Kotilaisen ja Leena Rantalan tekemän tutkimuksen mukaan puolet nuorista kokee olevansa median kohteita eli niitä, jotka vain lukevat ja käyttävät median tuottamia sisältöjä. Toinen puolikas taas ajattelee olevansa toimijoita myös laajemmin mediassa (Kotilainen & Rantala 2008, 25).

Sanomalehtien liitto on pyrkinyt edistämään suomalaisnuorten sanomalehtien lukemista myös Eka lehti -kampanjansa avulla. Kampanja käynnistyi 1. maaliskuuta 2014 ja siinä on mukana 42 sanomalehteä ympäri Suomea (Sanomalehtien liitto 2015).

Eka lehti -kampanja tarjoaa kotoaan pois muuttavalle 16–24-vuotiaalle nuorelle ilmaiseksi sanomalehden tilauksen. Sanomalehtien kestotilaaajat voivat tilata nuorelle lahjalehden uuteen kotiosoitteeseen. Esimerkiksi jos Tampereella asuva ja Aamulehteä tilaava isä

haluaa pojalleen lukemista uudelle opiskelupaikkakunnalle Jyväskylään, voi hän helposti tilata pojalleen Aamulehden kahdeksi kuukaudeksi. Lehden ei ole kuitenkaan pakko olla vanhan kotipaikkakunnan lehti, vaan se voi myös olla uudelta paikkakunnalta. Nykyaikaisuuden mukaisesti printtilehden sijaan voi tilata digitaalisen lehden lukuoikeudet (Sanomalehtien liitto 2014a).

4 Työprosessin kuvaus

Varsinaisen projektiosuuden opinnäytetyöstäni toteutin toimeksiantona paikallislehti Parikkalan-Rautjärven Sanomille loppuvuodesta 2014. Alkuperäisenä ideanani oli toteuttaa lehdelle paikallisten nuorten toiveiden mukainen paikallislehden numero. Minä toimin projektissa nuorten ohjaajana ja yhteydenpitäjänä toimitukseen.

Pelkästä ideasta eteenpäin projektini käynnistyi, kun tapasin ensimmäistä kertaa asian tiimoilta Parikkalan-Rautjärven Sanomien päätoimittaja Raine Hämäläisen lokakuun lopussa 2014. Kerroin hänelle ideoistani tehdä opinnäytetyöni projektina heille. Keskusteluiden ja ideoinnin jälkeen löysimme yhteiseksi kiinnostuksen kohteeksemme nuorten mediankäytön ja ajatuksiemme mukaan melko vähäisen kiinnostuksen paikallislehtiin. Päätimme, että alan suunnittelemaan paikallisten nuorten kanssa toteutettavaa paikallislehden numeroa tai teemasivuja yhteen lehden numeroista. Päätimme heti, että työskentelyjoukko kootaan paikallisista lukiolaisista. Parikkalassa ei ole muita toisen asteen kouluja, ja peruskoululaiset koimme projektiin vielä liian nuoriksi. Parikkalan lukiossa opiskelee noin 16–19-vuotiaita nuoria. Rajasin lukiolaiset myös pelkkään Parikkalaan siksi, että lukio on minulle tuttu, koska olen käynyt siellä itse lukion ja laajemman ryhmän hallinta olisi nykyiseltä asuinpaikkakunnaltani Helsingistä käsin vaikeaa.

Heti Hämäläisen tapaamisen jälkeen otin yhteyttä Parikkalan lukion äidinkielen lehtori Anne Laamaseen sähköpostitse. Kerroin hänelle projektisuunnitelmastani ja hän innostui asiasta heti. Sain Laamasen kautta myös siunauksen projektilleni Parikkalan lukion rehtori Riitta Lonkalta. Laamanen katsoi sopivimmaksi tavaksi muodostaa projektin työskentelyryhmä vapaaehtoisista. Pian hän löysi kahdeksan vapaaehtoista lukiolaista projektiryhmääni, minkä ajattelin olevan hyvä koko. Sovimme, että tapaan lukiolaiset ensimmäisen kerran 17. marraskuuta ja varsinaiset projektin työskentelypäivät olisivat 8.-10. joulukuuta 2014 (Laamanen, A. 29.10.2014).

Ennen työskentelypäiviä tapasin vielä päätoimittaja Hämäläisen ja kyselin hänen toiveitaan lehteen tulevista jutuista. Juttutyypeiltä toivottiin erityisesti henkilöjuttuja, jotka kiinnostavat ihmisiä aina sekä muun muassa gallupia ja mahdollisesti kolumnia, jos joku nuori sen tekemisestä innostuu.

4.1 Suunnittelutyö

Tapasin projektiryhmään osallistuvat nuoret 17. marraskuuta Parikkalan lukiolla Parikkalassa. Alkuperäinen kahdeksan vapaaehtoisen ryhmä pienentyi päällekkäisyyksien jäl-

keen alun perin suunnittelemani kuuteen, mikä sopi minulle mainiosti. Mukana oli kolme lukion ensimmäisen vuosiluokan opiskelijaa ja kolme lukion kolmannen vuosiluokan opiskelijaa. Iältään he olivat 16–18-vuotiaita. Valitettavasti kaikki osallistujat olivat tyttöjä, joten poikien näkökulma jäi tekijäosastolta uupumaan. Oli kuitenkin erityisen hyvä, että osalla tytöistä oli jopa kiinnostusta toimittajan työhön, joten he saivat mahdollisia tulevia opintoja varten hyvää harjoitusta ja heillä oli hyvä motivaatio työskentelyyn.

Esittelin projektini ja itseni lukiolaisille. Kerroin heille hieman paikallisjournalismin teosta ja siitä minkälaisia juttuja nuorilta lehteen toivotaan. Kerroin lyhyesti paikallisjournalismin eroista verrattuna esimerkiksi valtakunnallisesti tehtäviin uutisiin. Lyhykäisyydessään kerroin, että paikallislehden jutut tehdään paikallisella näkökulmalla, mutta aiheet ovat usein hyvinkin samoja kuin valtakunnallisesti. Kerroin myös heille hieman yleisimmistä juttutyypeistä, kuten henkilöjutusta, gallupista, kolumnista ja uutisesta, mitkä tulisivat todennäköisesti mukaan projektityöskentelyyn. Tämän jälkeen annoin heidän esitellä itsensä sekä muutaman mielenkiinnon kohteensa, että sain tietää nuorista ja heidän mahdollisista kirjoitusaiheistaan enemmän. Keskustelimme hieman nuorten kiinnostuksen kohteista ja harrastuksista.

Keskustelun jälkeen jaoin nuorille paperit ja pyysin yksinkertaisesti heistä jokaisen kirjoittamaan kolme paikallislehden juttuaihetta, jotka heitä kiinnostaisi lehdestä lukea. Selitin Schwarzin teoksessakin esille tulevien piirteiden mukaisesti, että juttuideoista suurin osa tulee elävästä elämästä. Tämän avulla pyrin saamaan heidät ajattelemaan juuri omia elämiään, harrastuksiaan ja mielenkiinnon kohteitaan (Schwarz 2002, 30).

Ideoita tuli idearikkailta nuorilta hyvin. Keskustelimme, mitkä juttuideoista olisi mahdollista muutaman päivän työskentelyn aikana toteuttaa ja mitkä voisi jättää pois. Huomasin, että nuoria kiinnostaa erityisesti oman lukion säilyminen, sillä Parikkalan lukiossa on reilusti alle 100 opiskelijaa. Päätimmekin nostaa tämän nuoria kiinnostavan aiheen esille niin kolumnin muodossa kuin kahdessa eri henkilöhaastattelussa. Hylkäsimme muun muassa suuremman jutun ammatinvalinnasta ja opiskelupaikkojen hausta ja nidoimme nuo osaset osittain mukaan abiturienttien kiireistä ja viimeistä kouluvuotta käsittelevään juttuun.

Ensimmäisen tapaamisemme jälkeen juttuidealista näytti seuraavalta. Kaikki jutut ovat nuorten ideoimia:

- Kolumni (oman lukion tärkeys)
- Gallup (nuorten tapahtumat)
- Abin vuosi

- Harrastusmahdollisuudet Parikkalan alueella
- Parikkalan uuden kunnanjohtaja Vesa Huuskosen haastattelu nuorten näkökulmasta
- Eläkkeelle siirtyvän rehtori Riitta Lonkan haastattelu
- Nuorisotila Kirnun talotoimikunnan toiminta
- Mihin Parikkalasta/Simpeleeltä on ponnistettu?

Jaoimme myös jutut pääasiassa kahteen osaan, joista puolet tekisi kolme abiturienttia ja puolet kolme ensimmäisen vuoden opiskelijaa. Abin vuosi ja kunnanjohtaja -aiheet valikoituivat suoraan abiturienteille ja ensimmäisen vuoden opiskelijat innokkaina valitsivat itselleen kolumnin, gallupin, harrastusmahdollisuudet, rehtorin haastattelun sekä nuorisotila Kirnun talotoimikunnan toiminnan. ”Mihin paikkakunnalta on ponnistettu” -jutun toteutuksen jätimme vielä myöhempään pohdintaan.

4.2 Projektin hallinta sosiaalisessa mediassa

Sovimme ideointitapaamisen päätteeksi, että luomme projektiryhmälle oman Facebook-ryhmän, jossa sovimme tapaamisia, haastatteluja ja ideoimme juttuja eteenpäin. Sen kautta pystyimme helposti sopimaan aikatauluista ja tehtävistä Parikkalan ja opiskelupaikkakuntani Helsingin suuresta välimatkasta huolimatta. Juttuideoiden kehittäminen jatkuikin aktiivisesti Facebookissa. Pyysin jokaista projektilaista lähettämään minulle noin viikkoa ennen varsinaisia työskentelypäiviä juttusuunnitelmat omista jutuistaan. Kerroin, että juttusuunnitelmassa on hyvä tulla esille mitä tekee, miksi tekee, ketä haastattelee ja mitä haastateltavalta kysyy. Monet opiskelijat keksivätkin jo valmiiksi oikein hyviä haastattelukysymyksiä.

Vielä edellisenä viikonloppuna ennen tapaamisia lukiolla, sovimme nuorten kanssa sopivat tapaamisajat ja -tilat heidän omien oppituntiensa mukaan. Tiesin, että viimeistä jaksoaan opiskelevilla abiturienteilla oppitunteja on huomattavasti vähemmän kuin ensimmäisen vuoden opiskelijoilla. Myöhemmin huomasin myös nuorempien opiskelijoiden tiiviin lukujärjestyksen aiheuttavan hieman vaikeuksia projektin etenemiselle.

4.3 Työskentelytilanteet

Aloitimme varsinaisen jutuntekoproessin maanantaina 8. joulukuuta. Tapasin päivän aluksi abiturientit, joiden kanssa kävimme rohkeasti Abin vuosi -jutun kimppuun. Päätimme ottaa juttuun mukaan kolme eri näkökantaa: abien oman, pitkäaikaisen abiturienttien ryhmänohjaajan ja opettajan sekä lukion opinto-ohjaajan. Haastattelimmekin heti lukion

opinto-ohjaajan ja kysyimme abiturienttien ammatin valintaan ja tulevaisuuteen liittyvistä asioista. Sovimme myös haastattelun seuraavalle päivälle ryhmänohjaaja Eija Tykkyläisen kanssa. Lopuksi suunnittelimme loppuun kunnanjohtaja Huuskoselta kysyttävät kysymykset sekä sovimme haastattelun Huuskosen kanssa seuraavalle päivälle 9. joulukuuta Parikkalan Harjulinnassa toimivalle kunnanvirastolle Huuskosen työhuoneeseen.

Päivä jatkui ensimmäisen vuoden opiskelijoiden kanssa. Halusin päästä heidän kanssaan heti ahkerasti työskentelemään, koska minulle selvisi, että heillä on hyvin vähän mahdollisuuksia tavata minua työskentelypäivien aikana tiiviin lukujärjestyksen vuoksi. Lähdimme kiertämään koulua ja tekemään gallupia nuoria kiinnostavista tapahtumista. Kysyimme, minkälaisen tapahtuman nuoret haluaisivat paikkakunnalle ja minkälaista ohjelmaa tapahtumassa pitäisi olla. Päätimme yhdessä valita gallupiin mukaan lukiolaisten lisäksi myös yläkoululaisia. Parikkalan lukion yhteydessä toimii myös Kirjolan koulu, jossa on sekä ylä- että alakoulu. Haastateltavaksi valikoitui kuusi eri-ikäistä nuorta. Yksi jutun tehneistä tytöistä otti gallupkuvat ja kaksi muuta hoitivat kysymisen ja kirjoittamisen. Gallupin lisäksi teimme haastattelukysymykset rehtorille, sovimme haastattelun ja suunnittelimme hieman talotoimikunnasta ja harrastusmahdollisuuksista kertovia juttuja. Rehtori vaati kysymykset nähtäväksi etukäteen ennen haastattelua ja toimitimme ne hänelle hyvissä ajoin ennen seuraavaksi päiväksi sopimaamme haastattelua. Työskentelytilanteissa kirjoitimme juttuja lukiolaisten kanssa käytännössä sana, lause ja virke kerrallaan. Pohdimme hyviä ja sanavalintoja. Nuoret ymmärsivät nopeasti, kuinka tärkeää selkeässä lehtitekstissä on välttää turhaa toistoa. Monessa tilanteessa lukiolaiset kysyivät esimerkiksi lauserakenteissa minun mielipidettäni. Annoin heidän silti tehdä tekstit itse. Toin kuitenkin tärkeitä pointteja esille, kuten sen, että perus lehtitekstissä kannattaa suosia selkeitä lauserakenteita eli pää- ja sivulauseita lauseenvastikkeiden sijaan.

Tiistain työskentelypäivä alkoi myös abiturienttien kanssa abin vuosi -jutun parissa. Saimmekin jutun hyvälle mallille ja päätimme jättää pieniä kielioppiviilauksia vielä keskiviikolle. Keskipäivällä tapasin toisen puolen porukasta. Pian selvisikin, että rehtorin haastattelu hieman muuttui. Rehtori oli päättänyt vastata kysymyksiin itse kirjoittamalla eikä suostunut tapaamaan meitä haastattelutilanteessa enää. Menin tapaamaan kuitenkin rehtoria ja selitin hänelle, kuinka tärkeää haastattelukokemuksen saaminen nuorille on. Hän ei kuitenkaan muuttanut kantaansa ja kertoi, että hänen vastauksiaan ei saa muutella mitenkään. Olimme hieman ärsyyntyneitä rehtorin tiukasta näkökannasta, mutta koska tunnemme hänet, päätimme taipua hänen tahtoonsa, että saamme jutun mukaan lehteen. Hoidin tiistaina myös rehtorin kuvaukset koululla. Rehtorijutun lisäksi kuvasin myös abin vuosi -jutun, mutta lukiolaiset olivat mukana kuvituksen suunnittelussa.

Iltapäivällä tapasimme kahden abiturientin kanssa kunnanjohtajan ja haastattelimme häntä. Abiturientit nauhoittivat haastattelun kehotuksestani, koska politiikan parissa työskentelevät osaavat vastata kysymyksiin välillä melko pitkästi ja ympärilyöreästi. Vastaukset on helpompi muotoilla, kun ne voi uudestaan kuunnella nauhalta. Minä kuvasin abiturienttien toiveesta kunnanjohtajan. Pyysin häntä valitsemaan kunnanvirastolta hänen lempipaikkansa, jossa hoidimme kuvaukset. Kunnanjohtaja valitsi paikaksi valtuustosalin, jonka seinällä on kuvat parikkalaisista Mannerheim-ristin ritareista.

Keskiviikkona viimeistelimme abin vuosi -jutun ja saimme kirjoitettua valmiiksi kysymysvastaus -tyylillä toteutetun kunnanjohtajan haastattelun. Nuorempien kanssa saimme valmiiksi kolumnin sekä osia harrastusjutusta. Myös rehtorin haastattelu toteutettiin kysymysvastaus -tekniikalla, koska lukiolaiset kokivat henkilöhaastattelun kirjoittamisen vaikeaksi. Tämä sopi Parikkalan-Rautjärven Sanomien päätoimittajalle hyvin, joten toimimme lukiolaisten toiveiden mukaisesti. Otin myös vielä kolumnikuvat kolumnin kirjoittaneista lukiolaisista sekä koko projektiryhmästä yhteiskuvan, joka tuli myös julkaistavaksi lehteen.

Osa projektiin osallistuneista ei ollut koskaan kirjoittaneet journalistista tekstiä, joten tilanne aiheutti hieman jännitystä ja sekavia tunteita. He suhtautuivat työskentelyyn kokemattomuudesta huolimatta ihailtavan intohimoisesti ja olivat rohkeita tekemään ja kyselemään. Erityisen ylpeitä olen abiturienteista, jotka lähtivät rohkeasti haastattelemaan uutta kunnanjohtajaa ja kysyivät hänen mielipidettään tärkeistä poliittisista ja nuoria kiinnostavista asioista kuten avioliittolaista ja Suomen ja Venäjän suhteista.

Varsinaisten työskentelypäivien päätteeksi valmiina olivat abiturienttien tekemät abin vuosi ja kunnanjohtajan haastattelu sekä nuorempien tekemät rehtorin haastattelu, gallup ja kolumni. Gallupin yhteyteen tulevan pienen jutun talotoimikunnasta nuoret saivat tehtyä vielä työskentelyviikolla, kun tapasivat talotoimikunnan vetäjän. Harrastusmahdollisuudet jutun olisin ollut valmis jättämään pois jo työskentelypäivinä, sillä huomasin ensimmäisen vuoden opiskelijoiden haalinee aivan liikaa tehtävää lehtiprojektiin. He eivät ehkä olleet ymmärtäneet, kuinka paljon projekti vie aikaa, enkä minä ollut ymmärtänyt, että heillä on niin paljon oppitunteja. Projektin osallistumisen edellytys oli alun perinkin nuorille se, että he pystyisivät noina määrättyinä työskentelypäivinä osallistumaan projektiin. Tätä osuutta ensimmäisen vuoden opiskelijat eivät kuitenkaan pystyneet läheskään toteuttamaan, sillä he olivat tunneilla lähes koko ajan, eikä iltaisin aikaa löytynyt. Onnekseni saimme kuitenkin tehtävät jaettua ja hoidettua niin, että lopulta kaikki työstöön otetut jutut päätyivät lehteen. Valitettavasti emme ehtineet tekemään lehteen juttua ”Mihin Parikkalasta/Simpeleeltä on ponnistettu”. Jutun mukaan saaminen osoittautui haastateltavien kaupan asumisen vuoksi aikataulumme puitteissa mahdottomaksi. Seitsemän juttua kuu-

delta lukiolaiselta on mielestäni kuitenkin erinomainen saavutus. Minun tehtävänäni oli vielä lopuksi hoitaa juttujen editointi ja kielen tarkastaminen. Hoidin tämän työskentelypäivien ulkopuolella joulukuun lopun ja tammikuun alun välisenä aikana hyvissä ajoin ennen juttujen julkaisua. Editointi vei aikaa, mutta oli antoisaa. Sen avulla opin taas hieman lisää journalistisesta kirjoittamisesta.

Jutut harrastusmahdollisuuksista ja talotoimikunnasta saatiin lehtiin mukaan, vaikka välillä kommunikointi nuorten kanssa osoittautui vaikeaksi. Välillä olin aivan varma, että harrastusmahdollisuus juttua ei tulla koskaan saamaan valmiiksi, mutta onneksi pieni rohkaisu ja patistelu saivat nuoret liikkeelle ja töihin. Vaikeutta aiheutti ilmiselvästi se, että nuorista oli hankalaa ottaa yhteyttä haastateltaviin. Selitin heille, että sama ongelma on monella alalle opiskelevallakin, mutta yhteydenottoon tarvitaan vain rohkeutta ja itsevarmuutta. Toimittaja kun voi aina vain kysyä, jos on jotain epäselvää. Se on hänen työtään.

4.4 Lopputulos

Projekti onnistui alusta loppuun hienosti ja kaikki jutut saatiin julkaistuksi. Kahdessa Parikkalan-Rautjärven Sanomien ”Paikallislehti nuorten silmin” -teemanumeroissa julkaistiin yhteensä seitsemän lukiolaisten kirjoittamaa juttua. Pituudeltaan jutut olivat kuuden henkilön gallupista aina lähes 6000 merkkiä pitkään usean henkilön haastatteluun pienen paikkakunnan harrastusmahdollisuuksista. Teksteistä tuli hyvin erilaisia ja niissä näkyy hyvin nuorten käden jälki ja mielenkiinnon kohteet. Lukiolaiset ovat selvästi kiinnostuneita heille läheisistä asioista, kuten vapaa-ajan vietosta ja opiskelusta mutta myös kunnan ja valtakunnan päätöksiin liittyvistä asioista (Liite 1, Liite 2).

Ensimmäisessä teemanumerossa 2. helmikuuta julkaistiin aukeama nuorten kirjoittamia juttuja. Jutut saivat lehden keskiaukeaman ja sivuilla lehden ylälaitaa koristi teeman mukainen ”Paikallislehti nuorten silmin” -palkki, joka erotti sivut lehden muista sivuista. Ensimmäisellä sivulla oli Abien matkassa -juttu, joka täytti kolmen kuvansa kanssa koko sivun. Toisella sivulla oli rehtori Riitta Lonkan haastattelu kuvalla ja faktalaatikolla, kolumni oman lukion tärkeydestä kolumnikuvilla sekä kuva koko nuoresta kirjoittajatiimistä ja pieni kertomus siitä, miksi tällaisia juttuja lehdessä julkaistiin.

Toisessa teemanumerossa 5. helmikuuta julkaistiin ensimmäisen numeron tapaan aukeama juttuja. Tässä numerossa jutut julkaistiin myös keskiaukeamalla. Ensimmäisellä sivulla oli juttu talotoimikunnasta kuvalla, kuuden nuoren gallup nuorten tapahtumasta sekä kunnanjohtaja Vesa Huuskosen haastattelu kuvalla. Toinen sivu täyttyi nuorten harrastusmahdollisuuksista. Mukana oli kuuden nuoren kertomus siitä, mitä he harrastavat

pienellä paikkakunnalla ja kuinka harrastaminen alkoi. Sivua koristi viisi kuvaa nuorista. Lisäksi sivun alalaidassa oli vielä pieni selitys ensimmäisen numeron tapaan, miksi tällaisia juttuja lehdessä julkaistiin.

Lopputulokseen olen tyytyväinen. Yllätyin positiivisesti, kuinka hyviä kirjoittajia erityisesti abiturientit olivat. Toki kaksi heistä oli kiinnostunut media-alasta ja haaveilivat jopa toimittajan työstä tulevaisuudessa. Alun perin suunnitellun yhden teemanumeron sijaan, jutut julkaistiin kahdessa eri lehden numerossa. Juttujen oli tarkoitus myös tulla julki jo tammikuun loppupuolella, mutta päätoimittaja Hämäläinen ehdotti tammikuun alkupuolella julkaisuaajan muuttamista Sanomalehtiweekille helmikuun alkuun, mikä kuulosti hyvältä. Hän perusteli ideoita sillä, että kyseisellä viikolla lehtiä jaetaan paljon alueen kouluihin, jolloin nuoret saisivat toisten nuorten kirjoittamia juttuja luettavaksi. Hän uskoi niiden kiinnostavan nuoria enemmän kuin niin sanotut tavalliset paikallislehden jutut (Hämäläinen, R. 18.1.2015).

Yllätyin, kuinka hyviä kirjoittajia lukiolaiset pääsääntöisesti olivat. Olin myös positiivisesti yllätynyt abiturienttien median ymmärrystaidoista ja siitä, kuinka nopeasti he sisäistivät lehtitekstin kirjoittamisen.

4.5 Päätoimittajan ajatukset

Kun varsinainen paikallislehtiprojekti oli ohi ja tehdyt jutut valmiina, selvitin Parikkalan-Rautjärven Sanomien päätoimittaja Raine Hämäläiseltä, kuinka projekti hänen mielestään sujui (Hämäläinen, R. 28.1.2015).

Kun tapasin Hämäläisen ensimmäisen kerran ja aloimme suunnitella tulevaa opinnäytetyöprojektiani, ajatukseni olivat vielä hyvin hajanaisia. Halusin toteuttaa jotain paikallisjournalismiin, mutta en tiennyt miten ja kenen avulla. Heti ensimmäisen tapaamisen jälkeen pääsimme kuitenkin yhteiseen päämäärään. Kuten alussa kerroin minua kiinnosti nuorten kanssa työskentely, joten oli luonnollista ottaa nuoret mukaan osaksi projektia.

Hämäläisen mielestä projekti tuntui alusta alkaen hyvältä ja mielekkäältä, kun ideoinnin tuloksena löytyi sopiva aihealue. Kohderyhmänä olevien nuorten ajatuksia on mielenkiintoista lukea. Projekti eteni niin minun kuin Hämäläisenkin ajatusten mukaan suunnitellusti ja aikataulussaan. Hämäläinen kertoi, että yhteistyö kanssani sujui hyvin, mitä varmasti edesauttoi aikaisempi työskentelyni paikallislehdessä. Hämäläisen mukaan pidin lehteä projektin etenemisestä ajan tasalla koko ajan.

Hämäläisen mielestä projekti onnistui hyvin, sillä se täytti sille asetetut tavoitteet. Hämäläinen toivoi hieman ennen juttujen julkaisua, että lehti saisi hyvää palautetta nuorilta lukijoilta. Hän toivoi myös, että mukana olleiden lukiolaisten kirjoittamisen kipinä ei sammuisi.

Hämäläisen mielestä projektista oli lehdelle hyötyä. He saivat lehdelle tavallaan omat nuorten sivut, joilla oli nuoria kiinnostavia asioita kootusti.

”Lukioiden tulevaisuus on nyt tapetilla, joten oli hyvä saada paikallisten lukiolaisten näkemyksiä nykyisestä opinahjostaan. Mitään järjestyttäviä uusia juttuideoita nuorilta ei tullut, mutta tärkeintä onkin nuorten äänen kuuleminen ja kuunteleminen. Nuoria näyttää kiinnostavan monet samat asiat kuin varttuneempiakin”, Hämäläinen tiivistä projektin päätteen.

Hämäläisen mielestä projektiin käytettävissä olevan ajan rajallisuuden muistaen kaikki tarvittava tuli varmasti tehdyksi. Hän ei osaa suoraan sanoa, mitä olisi voitu tehdä toisin.

”Ehkä nuoret olisivat voineet käydä myös tutustumassa lehdentekoon ja osallistua myös sivuntaittoon, mutta se olisi kenties vaatinut jo jatkoprojektin. Hyvä näin!”

5 Yhteenveto

Kun ideoimme lukiolaisten kanssa juttuja heidän toiveiden mukaiseen paikallislehden numeroon, huomasin heti, että paikallisuus kiinnostaa nuoria todella paljon. Kotiseutu on pienellä paikkakunnalla hyvin tärkeä kaiken ikäisille. Omasta kotiseudusta ollaan ylpeitä ja sen etuuksista sekä asioista halutaan pitää huolta. Nuoret haluavat säilyttää paikkakunnalla oman lukion, kun taas hieman vanhemmat ihmiset kokevat terveystalveluiden säilyttämisen tärkeänä. Silti molemmat sukupolvet pitävät molempia asioita säilyttämisen tarkoituksena juuri siksi, että ne pitävät yllä yhteenkuuluvuutta ja alueen eräänlaista itsenäisyyttä.

Nuoria kiinnostaa niin valtakunnallisten tutkimusten kuin minunkin selvitysteni mukaan paikallislehtien lukeminen. Paikallislehdestä he haluavat heitä koskevia asioita, mutta ajankohtaisuus ja paikallisuus ovat tärkein kriteeri. Nuoriakin kiinnostaa päätöksenteko, perinteiksi muodostuneet tapahtumat ja tulevaisuus, mutta silti he haluavat lukea lehdistä myös jotain nuorten elämää käsittelevää.

Vaikka nuoret ovat hieman aikuisia laiskempia paikallisjournalismin kuluttajia, ei sen uskota tarkoittavan paikallislehtien kuolemaa. Paikallisuus on nykyään muodissa ja kovassa nousussa. Asioista halutaan tietää nimenomaan paikallisesti sen sijaan, että keskityttäisiin koko maata tai maailmaa koskeviin uutisointeihin yleisellä tasolla (Franklin 2006, XVII).

Onnistuin mielestäni kaikissa alussa asettamissani arviointikriteereissä hyvin. Kaikki jutuideat olivat 100-prosenttisesti nuorten ideoimia. Myös jutut olivat noin 75-prosenttisesti nuorten toteuttamia. Tätä onnistumisprosenttia pienensivät vastoinikäymiset lukion rehtorin henkilöhaastattelussa sekä luonnollisesti suuri avunantoni juttujen kirjoittamisessa ja editoinnissa. Juttuja editoidaan yhdessä kuitenkin oikeassa työelämässäkin, joten en ajattele editointi- ja kirjoitusapuni millään lailla vähentävän lopputuloksen onnistumista. Jutut olivat minun osallistumisestani huolimatta aidosti nuorten näköisiä.

Suurin onnistumisen tunne tuli siitä, kun saimme kaikki tehtäväksi otetut jutut valmiiksi ja jokainen niistä julkaistiin. Tässä osiossa onnistuin siis 100-prosenttisesti. Käytimme nuorten kanssa hyväksi myös useita juttutyyppejä, kuten henkilöhaastattelua, kolumnia, ja gallupia, joten monipuolisuuden puolesta onnistuin myös 100-prosenttisesti. Oli myös todella hienoa saada positiivista palautetta jutuista ja koko projektista päätoimittaja Hämäläiseltä. Onnistuin viemään prosessin läpi pienistä vastoinkäymisistä huolimatta, aikataulu piti ja yhteydenpito sekä yhteistyö lehden kanssa onnistuivat vaivattomasti. Tässä osiossa onnistuin myös 100-prosenttisesti.

Suorat yksittäiset juttuesimerkit tulevat pieneltä paikkakunnalta muutamalta lukiolaiselta, mutta uskoisin niiden silti olevan verrattavissa valtakunnallisesti muuhun saman ikäiseen joukkoon. Tietoperustaa kootessani löysin oivaa kirjallisuutta ja tutkimuksia, joista yllätyin positiivisesti. Eivät nuoret olekaan niin laiskoja paikallislehtien lukijoita kuin olisin arvanut. Tulevaisuudessa aiheeseen voisi perehtyä syvemmin. Olisi hienoa päästä tekemään tutkimuskyselyä suuremmalta nuorisojoukolta, mutta myös työskentelemään useampien nuorten kanssa paikallislehden juttujen teon parissa. Ehkä tulevaisuudessa pohdin samaa aihetta pro gradu -tutkielmassani tai ehkä joku muu tarttuu aiheen jatkokon opinnäytetyösään.

Parasta koko opinnäytetyöprojektissani oli se, että se ei missään vaiheessa tuntunut työläältä, vastentahtoiselta tai ikään kuin pakkopullalta. Työskentely oli koko ajan antoisaa, jopa silloin, kun kahlasin läpi opinnäytetyöni tietoperustaan liittyvää kirjallisuutta.

5.1 Työprosessin arviointi

Olen kaikin puolin tyytyväinen koko työprosessiin. Pyrin koko projektin ajan olemaan kannustava nuoria kohtaan. Kehotin heitä uskomaan itseensä ja kysymään rohkeasti minulta apua. Vaikka loppuajasta nuoremmilla katosi hieman ajantaju, eikä deadlineista aivan pidetty kiinni, pystyin mielestäni yllättävän hyvin pitämään opettajamaisen viileyden ja keskustelemaan heidän kanssaan asiallisesti sen sijaan, että olisin hermostunut ja sanonut, että tämä projekti oli sitten tässä. Oli mukava huomata, että vaikka en ollut nuorille opettaja, he silti jollain lailla pitivät minua auktoriteettina, joka ohjasi, neuvoi ja antoi takarajoja tehtäville. Kukaan ei esimerkiksi sanonut mitään vastaan, vaan asioista keskusteltiin kaverillisesti, mutta silti työskenneltiin kuin opiskelija ja opettaja.

Suurimmaksi ongelmaksi nousivat aikataulut. Erityisesti nuorimmat eivät osanneet hahmottaa kovin hyvin, kuinka paljon projekti vie aikaa. Tämän vuoksi myös deadlineissa pysyminen tuotti ongelmia, mikä taas vaikeutti projektin päätökseen viemistä. Viimeiset tekstit ja kuvat välitettiin nuorimpien lukiolaisten kanssa vasta tammikuun alkupuolella, kun varsinaisista työskentelypäivistä oli kulunut jo kuukausi. Kun muistelen omia lukioaikojani, niin ymmärrän miksi nuorilla oli vaikeuksia pysyä deadlineissa – heiltä ei koulussakaan vaadita sitä. Palautuspäivät määrätään, mutta jos palautus ei sinä päivänä tule, niin pienen keskustelun jälkeen opettajan kanssa on jo saatu sovittua uusi palautuspäivä, eikä myöhästymisestä tule mitään sanktioita. Tämän suhteen monissa kouluissa tulisi opettajien olla tarkempia. Työelämässä myöhästelyjä ei sallita ja nuorten olisi jo aikaisessa vaiheessa hyvä oppia tiettyä sääntillisyyttä. Huomasin myös suuria eroja ensimmäisen ja kolmannen vuosikurssin opiskelijoiden työskentelytavoissa. Vanhemmat osasivat asennoitua

työskentelyyn vakavasti, olivat tarkkoja ja hoitivat tehtävät mielellään pois alta niin, ettei niiden tekeminen veny mahdolloman pitkälle. Nuorilla taas työskentely oli jollain tavalla impulsiivisempaa ja keskittyminen myös sen vuoksi vaikeampaa. He hoitivat tehtävät loppujen lopuksi, mutta vaativat patistelua ja muistutteluja viimeisistä palautuspäivämääristä.

Itse olisin voinut olla alusta asti hieman tiukempi projektiohjaaja. Toisaalta en kuitenkaan halunnut tehdä kirjoittamisesta ja työskentelystä nuorille väkinäistä, joten rennompia ote saattoi auttaa varsinkin ensimmäisen vuosikurssin opiskelijoiden kanssa työskennellessä. Silti nuorille olisi tärkeää opettaa deadlineista kiinni pitämisen tärkeys. Tämä osoittautui hankalaksi, koska lukiossa opettajat antavat aikatauluissa vielä yllättävän paljon joustoa.

Eniten minua projektissa jäi harmittamaan se, että en saanut projektiryhmään mukaan yhtään poikaa, vaan kaikki mukana olleet opiskelijat olivat tyttöjä. Kun olin hieman keskustellut muun muassa lukion äidinkielen lehtorin ja opinto-ohjaajan kanssa, minulle kuitenkin selvisi, että monet lukion pojat ovat enemmän kiinnostuneita matemaattisluonnontieteellisistä aineista kuin kirjoittamisesta. Tärkeintä kuitenkin oli, että sain ryhmään mukaan motivoituneita opiskelijoita, jotka oikeasti olivat kiinnostuneita toimittamisesta ja kirjoittamisesta.

Projektin lisäksi onnistuin mukavasti myös itse opinnäytetyössä. Kirjoittaminen oli koko ajan mieleistä ja ajan hallinta onnistui jopa erinomaisesti. Olin pystynyt saamaan työn valmiiksi varmasti hieman nopeammassakin aikataulussa, mutta turha kiirehtiminen olisi voinut aiheuttaa työlle vain hallaa. Kun ei ollut kiire mihinkään, työskentely sujui omalla painollaan ja siitä pystyi nauttimaan.

5.2 Oma oppiminen

Ylivoimaisesti mielenkiintoisinta opinnäytetyöprojektissani oli päästä ohjaamaan lukiolaisista koostuvaa ryhmää. Ainoat ohjaamiskokemukseni olivat tätä ennen peruskoulun yhdeksänneltä luokalta TET-jaksolta, jonka vietin vanhassa alakoulussani sekä yhdeltä viikonlopun kestäneeltä lastenleiriltä, missä olin isosena.

Eniten koko työprosessin aikana uskon oppineeni organisointikykyä, ryhmän ohjausta sekä luonnollisesti kirjoittamista ja editointia. Journalistista kirjoittamista en ollut aiemmin opettanut, joten uutena kokemuksena se oli hyvin mielenkiintoista ja antoisaa. Uskon oppineeni opettamisen kautta myös kirjoittamisesta itse paljon lisää. Olen aina ollut eräänlainen johtajaluonne, joten minun on ollut helppoa asettua ohjaajan rooliin ja alkaa organisoimaan erilaisia tehtäviä ja tapahtumia. Kaveriporukassa järjestän juhlia ja tapaamisia ja

koulutehtävissä asetun mielelläni esimerkiksi ryhmän johtajan rooliin. Se on hyvin mielenkiintoista ja siinä oppii joka kerta jotain uutta. Lähes koskaan ei ohjaamisessa onnistu mitään tekemään täydellisesti, mutta virheistä oppii ja seuraavalla kerralla kaikki onnistuu taas paljon paremmin.

Viimeistään tämän opinnäytetyöni aikana olen ymmärtänyt, että opiskelen oikealle alalle. Minun ei ole pakko olla Suomen tai maailman paras toimittaja ja voittaa suurta journalistipalkintoa tai Pulitzeria, mutta silti voin pärjätä. Tärkeintä on, että nauttii siitä, mitä tekee.

Lähteet

Franklin, B. (toim.) 2006. Local Journalism and Local Media. Making the local news.

Hämäläinen, R. 18.1.2015. Päätoimittaja. Parikkalan-Rautjärven Sanomat. Tapaaminen toimituksessa.

Hämäläinen, R. 28.1.2015. Päätoimittaja. Parikkalan-Rautjärven Sanomat. Sähköposti.

Kangaspunta, S. (toim.) 1995. Lähemmäs vielä - Paikallisjournalismin täyspakkaus. Loimaan Kirjapaino Oy. Loimaa.

Kansallinen mediatutkimus. 2014. Lähes puolet suomalaisista lukee sanoma- tai aikakauslehteään viikoittain mobiililaitteilla. Luettavissa:

http://www.sanomalehdet.fi/files/4008/KMT_lukijatiedote_helmikuu_2014.pdf Luettu 28.11.2014. Luettu 28.11.2014.

Kotilainen, S. & Rantala, L. 2008. Nuorten kansalaisidentiteetit ja mediakasvatus. Nuorisotutkimusverkosto. Helsinki.

Kuutti, H. 2006. Uusi mediasanasto. Atena. Jyväskylä. Luettavissa:

<http://www.mediadoc.fi/mediasanasto.html> Luettu 28.11.2014.

Laamanen, A. 29.10.2014. Äidinkielen lehtori. Parikkalan lukio. Sähköposti.

Media Audit Finland 2014a. Lukijamäärät. Luettavissa: <http://mediaauditfinland.fi/wp-content/uploads/2014/11/KMT-kuukausiluvut-marraskuu-2014.pdf> Luettu: 28.11.2014.

Media Audit Finland 2014b. Levikintarkistus 2003–2013. Luettavissa:

<http://mediaauditfinland.fi/levikit/levikkihaku/> Luettu: 25.11.2014.

Parikkalan-Rautjärven Sanomat. Luettavissa: <http://www.parikkalan-rautjarvensanomat.fi/?port=Etusivu> Luettu: 25.11.2014.

Rytkönen, J. 2011. Paikallislehti ja nuoret. Opinnäytetyö. Oulun seudun ammattikorkeakoulu.

Sanomalehtien liitto 2013. Vuosikertomus. Luettavissa:

http://www.sanomalehdet.fi/sanomalehtien_liitto/vuosikertomus_2013 Luettu: 30.11.2014

Sanomalehtien liitto 2014a. Eka lehti –kampanja. Luettavissa:

http://www.sanomalehdet.fi/sanomalehti_opetuksessa/eka_lehti_-kampanja Luettu
26.11.2014

Sanomalehtien liitto 2014b. Sanomalehdet. Luettavissa:

<http://www.sanomalehdet.fi/sanomalehdet> Luettu 30.11.2014.

Sanomalehtien liitto 2015. Sanomalehtiviikko. Luettavissa:

http://www.sanomalehdet.fi/sanomalehti_opetuksessa/sanomalehtiviikko Luettu 14.1.2015

Schwartz, J. 2002. Reporting Handbook. Associated Press (AP).

Suomen Paikallismediat Oy, Tietoykkönen. 2009. Valtakunnallinen paikallislehtitutkimus.

Luettavissa: http://paikallismediat.flockler.com/util/file/920/media_920.pdf Luettu:
28.11.2014.

Tommila, P. (päätoim.). 1985. Suomen Lehdistön Historia 4 – Paikallislehdistön historia.
Kustannuskiila Oy. Kuopio.

Yle Uutiset -kysely. Käytetyimmät mobiilisovellukset Suomessa. Luettavissa:

http://yle.fi/uutiset/yle_uutisten_kysely_sosiaalinen_media_uutiset_ja_saa_suosituimpia_alypuhelinsovelluksia/7332752 Luettu: 30.11.2014

PAIKALLISLEHTI NUORTEN SILMIN

Abien välitunnit kuluvat oppilaskunnan huoneessa penkkareita suunnitella. KUVA: IDA KEKÄLE

Abihupparien selkäpuoli. Vain harvat siinä onnistuvat, nimittäin pääsemään ylioppilaksi.

Abiturientit Jenna Valtonen (vas.) ja Petra Rissanen ovat tyytyväisiä abihuppareihinsa, vaikka yhteinen päätös niistä oli luokan kanssa vaikea tehdä.

Abien matkassa

Abivuosi on lukiolaisille kova koitos, jonka aikana tapahtuu paljon uusia ja jännittäviä asioita.

MARIKA ANTONEN, PETRA RISSANEN, JENNA VALTONEN

Abivuosi alkoi heti syksyllä kiireisesti. Syksyn ylioppilaskirjoituksiin valmistauduttiin lähes koko kesä ja samalla yritettiin olla töissä. Koulun alkaessa lukusuunnitelmiä sekoittivat myös kurssikokeet ja pitkät koulupäivät.

Ensimmäiset ylioppilaskirjoitukset ovat monen mielestä aina hankalimmat.

– Ensimmäisiin kirjoituksiin menin vähän kurssikoe-asettelulla. Jos olisin kirjoittanut kyseisen aineen vasta myöhemmin, olisin saanut siitä varmasti paremman arvosanan. Silloin olisin osannut jo asennoitua kirjoituksiin oikein, abiturientti **Petra Rissanen** kertoo.

Ensimmäinen kevennys abivuoteen tuli kirjoitusten jälkeen, kun vietimme teemapäivää. Enää sata päivää koulua jäljellä! Koulun saavutimme yöpuvut päällä, pehmeät ja viltit kainalossa.

Vuoden kohokohta

Heti syksyllä aloitimme myös penkkareihin valmistautumisen. Julisteiden aiheita on kerätty jo ysluokalta lähtien. Pitkäaikainen ja myös nykyisten abien ryhmänohjaaja

ja **Eija Tykkyläisen** mielestä henkilökohtaiset asiat eivät ole abijulisteissa kivoja. Myös yksittäisiä yläkoulun oppilaita koskevat julisteet karsitaan useimmiten pois.

– Positiivisella huumorilla tehdyt julisteet ovat parhaita, Tykkyläinen kertoo.

Abimatkan suunnittelu ja rahoitus on ajoittain kiristänyt luokan suhteita. Yhdessä työskentelyä helpottaa kuitenkin keväällä hämmöittävä Tallinnan matka. Luokan yhtenäisyyttä ja abivuoden erikoisuutta lisää myös abihuppareiden tilaaminen ja saapuminen.

Abivuonna myös joulun alla oli kiireistä aikaa. Perinteinen puurojuhla esitys täytyi suunnitella ja toteuttaa, Lucia-harjoitukset lisäsivät tunnelia kertyviä poissaoloja ja osa opiskeli jo ahkerasti kevään yo-kirjoituksiin. Kaiken kiireen keskellä vauhtia hidasti hyppytuntien suuri määrä, sillä abivuoden viimeisellä jaksolla ei ole juurikaan kuin kertauskursseja jäljellä.

– Hyppytunnit lisäävät päivien pituutta ja tekevät niistä raskaita. Läksyihin ei pysty koulun hällinässä keskittymään eikä toisaalta ehti lähteä käymään missään kauempanakaan, abiturientit toteavat.

Pohdintaa tulevasta

Koko vuoden abiturientit miettivät rankan kouluvuoden lisäksi, mitä tekisivät tulevaisuudessa lukion jälkeen. Mielessä risteilevät korkeakouluihin haku ja muut suunnitelmat. Kaikki alkavat olla innoissaan mai-semanvaihdokesta, osa kun on ollut samassa koulussa neljänneitä luokalta asti.

Ensimmäiset ylioppilaskirjoitukset ovat monen mielestä aina hankalimmat.

Parikkalan lukion opinto-ohjaaja **Eija Taponen** kertoo että abien tulevaisuuden suunnitelmat ovat yllättävän hyvin tiedossa.

– Viimeistään kevättä kohti mennessä ne alkavat selvetä. Pientä paniikkia on tietysti havaittavissa, koska kyseessä on iso päätös, Taponen kertoo.

Ylioppilaiden välivuosi ei ole hänen mukaansa uusi juttu. Monet haluavat tehdä töitä tai matkustella ulkomaille.

Korkeakouluhakujärjestelmän muuttuminen on luonut opoille paineita. Opinto-

ohjaajalle on myös tärkeää, että kaikki hakevat itselleen mieluisen paikkaan ja aikovat suorittaa tutkinnon siitä, mitä lähtevät opiskelemaan.

– Nykyisin lääketiede ja farmasia ovat suosittuja ja myös kulttuurialalle olisi kiinnostusta, mutta huonohko työllisyys tilanne karsii hakijoita.

– Väliottokko: Positiivisuudella pitkälle

Heti joululoman jälkeen alkaa valmistautuminen prelinääreihin ja yo-kuunte-lukokeisiin, jotka alkavat jo helmikuussa. Myös penkkareiden viimeistely alkaa olla loppusuoralla.

– Vaikka keväällä on vielä viisi ainetta kirjoitettava, niin eniten ehkä odotan penkkareita. Yo-kirjoituksissa on kuitenkin ollut jo kertaalleen syksyllä, joten se ei ole enää niin uusi juttu, abiturientti Rissanen toteaa.

Kirjoitusten jälkeen alkaa tuloksen jännittäminen ja kevään ylioppilajuhlien järjestäminen.

Ryhmänohjaaja Eija Tykkyläinen uskoo abien positiivisuuden kantavan pitkälle.

– Myös abien onnistumisen ja yrittämisen saa välille mielelle.

Kirjoittajat ovat Parikkalan lukion abiturienteja.

PAIKALLISLEHTI NUORTEN SILMIN

"Eläkkeellä rupean kiireiseksi"

Viimeistä vuottaan Kirjolan koulun ja Parikkalan lukion rehtorina työskentelevä Riitta Lonka pitää paikkakunnan omaa lukiota tärkeänä asuinpaikasta riippumatta.

IIDA KEKÄLE, ANNA REPO

Miten oppilaat ovat muuttuneet vuosien aikana?

– Oppilaat ovat rohkeampia ja äänekkäämpiä kuin ennen. Ennen opettajat opettivat oppilaille kaiken, nyt oppilaat voisivat opettaa opettajille ainakin kaikenlaista tietotekniikasta.

Miten koulu on muuttunut?

– Koulu on muuttunut turvallisemmaksi, koska lapsia varjellaan äärimmäisen tarkasti. Lisäksi koulusta saa nykyisin verrattomasti paljon enemmän tietoa ja taitoja kuin minun kouluikani. Suomalainen koulu on huippuokkua ja meillä on huippuopettajat.

Mitä suunnitelmia sinulla on eläkepäiville?

– Kun jään eläkkeelle, muutan kaupunkiin ja alan harrastamaan kulttuuria: teatteria, elokuvia ja kirjastoa. Liityn tietysti kirjoittajapiiriin. Alan taas kerran opiskella italiaa ja verestän ruotsin kielen taitojani. Kaiken kaikkiaan rupean kiireiseksi.

Kuinka tärkeänä pidät pienen paikkakunnan omaa lukiota?

– Pienen paikkakunnan lukio on erittäin tärkeä jo alueellisen tasa-arvon takia. Kaikilla asuinpaikasta riippumatta täytyy olla mahdollisuus käy-

dä koulua kotoa käsin ja saada hyvää opetusta.

Millaisena näet Parikkalan lukion tulevaisuuden?

– Parikkalan lukion tulevaisuus on juuri sellainen, millaiseksi parikkalalaiset sen haluavat. Kyse on siitä, valitsevatko nuoret oman paikkakunnan lukion koulutuspaikakseen ja onko päättäjillä sekä kulttuurista että taloudellista tahtoa kustantaa sitä. Opetushan on todistettavasti hyvää. Kolmen vuoden tilaston mukaan olemme Etelä-Karjalan paras lukio. Jos lukioon aikoo, ei kannata siis mennä merta edemmäs kalaan.

Mitä teet vapaa-ajallasi?

– Harrastan kotia. Joko hoidan sitä tai jätän hoitamatta. Ihailen lapsenlapsia.

Mikä oli haaveammattisi nuorena?

– Toimittaja.

Millaista musiikkia kuuntelet?

– Kuuntelen pääasiassa suomi-iskelmää ja vanhaa rautalankamusiikkia.

Mikä on lempikirjasi?

– Lempikirjoja on paljon ja ne ovat vaihtuneet iän myötä moneen kertaan. Pidän dekkareista, mutta aina ja ikuisesti suosiossa kuitenkin säily Väinö Linnan tuotanto.

Miten vietät kesälomasi?

– Kesälomani vietän Sulka-valla, mitä nyt välillä käyn antiikkikursiolla ystäväntärensä kanssa. Kenties mies kustan-

taa pienelle ulkomaan-matkalle, mene tiedä.

Mottosi?

– Vaikeetahan se on, jos pitää jottain tehdä.

Elämänohje rehtorilta oppilaille ja opiskelijoille:

– Ponnistele kaikin voimin p ä ä m ä ä r ä s i eteen. Jonain päivän saat sen mitä halusit ja silloin on myöhäistä katua.

RIITTA LONKA

- ▶ Kirjolan koulun ja Parikkalan lukion rehtori
- ▶ Asuu Parikkalassa
- ▶ Perhe: aviomies, kaksi aikuista tytärtä, kaksi lastenlasta
- ▶ Ylempi korkeakoulututkinto, pääaineena suomen kieli

- ▶ Lisäksi opiskellut kirjallisuutta, historiaa, yhteiskuntatieteitä, ruotsia, kasvatustiedettä, puhekasvatusta ja kirjastotieteitä sekä viestintää ja mediakasvatusta
- ▶ Harrastukset: lapsenlapset ja lukeminen

Kirjolan koulun ja Parikkalan lukion rehtori Riitta Lonka viettää vapaa-aikansa mielellään lastenlastensa kanssa.

Kirjoittajatiimi

Parikkalan lukiolaiset Laura Rahunen (vas.), Jenna Valtonen, Marika Anttonen, Anna Repo, Emilia Laukkanen ja Petra Rissanen osallistuivat loppuvuodesta 2014 Haaga-Helia ammattikorkeakoulussa toimittajaksi

opiskelevan Iida Kekäleen, 23, opinnäytetyöprojektiin Paikallislehtijournalismia nuorten silmin.

Projektissa lukiolaiset tekivät Kekäleen ohjeistuksella heitä kiinnostavia paikallislehden juttuja. Jutut ovat

lukiolaisten ideoimia ja kirjoittamia. Opinnäytetyössään Kekäle pyrki selvittämään minkälainen paikallislehtijournalismi nykynuoria kiinnostaa.

Lisää nuorten juttuja torstaina 5.2.

KUVA: IIDA KEKÄLE

Kolumni

Emilia Laukkanen, Laura Rahunen

Oman lukion tärkeys

Moni haaveilee peruskoulun jälkeisen opiskelusta kaupungissa. Pienellä kotipaikkakunnalla on kuitenkin etunsa. Kun on koko lapsuuden asunut samalla paikkakunnalla, ympäristö on tuttu ja turvallinen. Kotoa kouluun on lyhyempi matka verrattuna siihen, jos opiskelisi muualla kotoa käsin. Tällöin jää enemmän aikaa opiskeluun ja harrastuksiin, eikä tule turhaa matkustamista opiskelujen takia.

Oman lukion opettajiin on tutustuttu jo peruskoulussa. Uudessa koulussa askarruttavien asioiden kysyminen saattaisi olla vaikeampaa, mutta tuttuja opettajia on helpompi lähestyä. Voi olla

varma, että apua saa, kun sitä tarvitsee. Opettajat ovat päteviä ja kannustavia. He välittävät opiskelijoista oikeasti.

Pienessä lukiossa opetus on yksilöllisempää.

Pienessä lukiossa opetus on yksilöllisempää kuin kaupunkien suurissa lukioiden. Jokainen opiskelija huomioidaan henkilökohtaisesti, ja opettajat käyttävät tarvittaessa jopa vapaa-aikaansa tukiopeutuksen antamiseen.

Kotipaikkakunnalla säilyvät vanhat kaverit. Uudessa kaupungissa ei välttämättä

tunne ketään ja saattaa tuntea olonsa yksinäiseksi. Pienellä paikkakunnalla ei myöskään voi eksyä, ellei lähde seikkailemaan tuntemattomaan metsään.

Yksi parhaimmista puolistä Parikkalan lukiossa on, että ensimmäisen vuoden opiskelijat saavat oppikirjat ilmaiseksi. Parasta kuitenkin on oma koti. Rankan koulupäivän jälkeen kotona odottaa täysi jääkaappi ja juuri pestyt vaatteet, hyvällä tuurilla huonekin on siivottu. Jos asuisi kaupungissa, eivät lemmikit olisi välttämättä kotona vastassa. Ensimmäiseen omaan kotiin ehtii myöhemminkin.

Kirjoittajat ovat Parikkalan lukion opiskelijoita.

PAIKALLISLEHTI NUORTEN SILMIN

Talotoimikunta
nuoria varten

Parikkalassa toimiva nuorisotila Kirnun Talotoimikunta on perustettu syksyllä 2012 nuorten toivomuksesta.

EMILIA LAUKKANEN,
LAURA RAHUNEN, ANNA REPO

Talotoimikunnan perustamisen ajatuksena oli saada nuorisotila Kirnuun oma "puuhaporukka", joka pystyisi vaikuttamaan Kirnun toimintaan esimerkiksi ehdottamalla, kuinka tilaa voisi kehittää.

Talotoimikunnan toimenkuvaan kuuluu myös tapahtumien ja teemailtojen järjestäminen keräten ensin ideoita muilta nuorilta.

Tällaista tapahtumaa talotoimikunta suunnittelee parhaillaan.

Kaiken kaikkiaan talotoimikunta on perustettu, jotta nuorilla olisi paremmat mahdollisuudet vaikuttaa heitä koskeviin asioihin, alkaen Kirnusta ja laajentuen

koko kunnan alueelle.

Nykyinen talotoimikunnan kokoonpano toimii juuri tällä ajatuksella. Nuoret saavat osallistua, tulla kuulluiksi, tehdä aloitteita ja olla aktiivisia omissa asioissaan, kertoo Parikkalan kunnan nuorisotyöntekijä ja talotoimikunnan vetäjä **Elisa Kuosa**.

Talotoimikunta kokoontuu Kirnussa kerran kuussa tai tarvittaessa useammin. Se on tarkoitettu 13-18-vuotiaille parikkala-

Talotoimikunnan Anni Paakkinen (vas.), Lotta Rahunen, Josefiina Hokkanen, Anna Repo, Laura Rahunen ja Emilia Laukkanen asettuivat joulun alla yhteispotrettiin joulupukin kanssa. KUVA: ELISA KUOSA

laisille nuorille, joilla todella on halua vaikuttaa asioihin. Tästä hyvänä esimerkkinä tämän hetkisen talotoimi-

kunnan tavoite järjestää nuorten tapahtuma ensi keväänä.

Toiveissa on saada Parik-

kalan oma nuorisovaltuusto syksyllä 2015. Talotoimikunnan työnkuvaa laajennetaan kohti tuota tavoitetta.

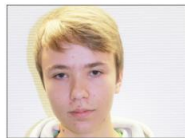
Gallup

Mikko Repo.

Vilja Antikainen.

Jere Haakana.

Heikki Tiainen.

Petra Kekäle.

Alisa Valkeapää. KUVAT: LAURA RAHUNEN

Tapahtumatoiveita

1. Millaista ohjelmaa toivoisit tapahtumaan?
2. Mitä eri yhdistyksiä/yrityksiä toivoisit tapahtumaan esittelemään toimintaansa?

Talotoimikunnassa

mukana olevat Emilia, Laura ja Anna selvittivät, minkälaisen nuorten tapahtuman parikkalalaiset nuoret haluaisivat paikkakunnalle.

Mikko Repo, 19

1. Kaikille jotain; hyvää musiikkia, harrastuksiin, liikuntaan ja kouluun

liittyviä asioita, esimerkiksi yliopistoesittelyjä.
2. Urheiluseuroja ja -joukkueita kertomaan toiminnastaan.

Vilja Antikainen, 15

1. Olisi mukava päästä kokeilemaan harrastusmahdollisuuksia, joita ei täällä voi harrastaa. Myös

joku suosittu esiintyjä olisi kiva.
2. En osaa sanoa.

Jere Haakana, 14

1. Joku peleihin liittyvä tapahtuma, jossa riittäisi kaikille istumapaikkoja.
2. Skynett ry.

Heikki Tiainen, 14

1. Joku esiintyjä, vaikka Mikael Gabriel. Kilpailuja, arvontaa ja moottorijoukkojen esittelyjä.
2. Urheiluseuroja tai jotain moottorijoukkojen liittyvää.

Petra Kekäle, 15

1. Kiva esiintyjä ja hyvä ruokaa.

2. En tiedä.

Alisa Valkeapää, 17

1. Tällä hetkellä suosittu artisti, nuorille suunnattuja yritysesityksiä, ammatinvalintaan liittyviä asioita ja syötävää.
2. 4H-yhdistys.

"Venäjä on suuri mysteeri"

Parikkalan lukion abiturientit tenttasivat Parikkalan kunnanjohtaja Vesa Huuskosta ajankohtaisista ja nuoria kiinnostavista asioista.

MARIKA ANTTONEN,
JENNA VALTONEN

Onko Parikkalan lukio tarpeellinen tulevaisuudessa?

– On erittäin tarpeellinen. Oma lukio on tärkeä, koska sillä saadaan pidettyä nuoret omalla paikkakunnalla. Jos he lähtevät opiskelemaan muualle heti peruskoulun jälkeen, kynnys palata on suurempi. Toivon tietysti, että meillä on myös työpaikkoja korkeakoulun käyneille. On tietysti hankalaa säilyttää lukiota pienellä paikkakunnalla, mutta teemme kaikkemme säilyttääksemme sen.

Miksi haitte Parikkalan

kunnanjohtajaksi?

– Aiempien työtehtävieni jälkeen en ollut vielä henkisesti valmis jäämään oloneuvokseksi.

Mitkä ovat Parikkalan plussat ja miinukset?

– Yleensä ihmiset eivät näe kaikkea sitä hyvää, mitä on olemassa. Parikkalassa on paljon hyviä asioita. Tämä on turvallinen paikkakunta, kunnan taloutta on hoidettu hyvin ja se näkyy suhteellisen matalana kunnallisveroprosenttina. Se, että ihmiset tuntevat toisensa on suuri etu. Eri yhteisöjen välinen yhteistyö toimii hyvin.

– Huonoja puolia ei löydy

paljoa, mutta mainittakoon että työpaikkoja ei ole tarpeeksi. Se on tietysti hyvin tavallista nykyään. Tästä johtuen myös väestö vähenee.

Onko Venäjä uhka Suomelle?

– Venäjä on suuri mysteeri. Se ei ole koskaan niin heikko, miltä näyttää, mutta ei niin vahvakaan, mitä antaa ymmärtää. Venäjän ennustettavuus on heikko. Venäjä ei ole kuitenkaan uhka, vaan se on enemmänkin mahdollisuus.

Mitä mieltä olette tasarvoisesta avioliittolaki-aloitteesta?

– Tämä on vaikea kysymys. Mielestäni kaikkien tulee vain

vähitellen hyväksyä tämä asia. 20 vuotta sitten ei oltu henkisesti valmiita, mutta aika tekee tehtävänsä. 10 vuoden päästä kovin moni ei välttämättä muista tätä asiaa enää.

Miten aiotte huomioida nuoret työssänne?

– Olen aktiivisesti tutustunut nuorille suunnattuun toimintaan. Olen tutustunut sekä varhaiskasvatukseen että kouluun, käynyt keskustelemassa rehtorin kanssa ja osallistunut vanhempainiltaan. Nuoret ovat hyvin keskeisessä asemassa kunnanjohtajan työssä.

Kirjoittajat ovat Parikkalan lukion abiturienteja.

Vesa Huuskoski suosikkipaikka uudessa työpaikassa Parikkalan Harjulinna on valtuustosalin, jonka seinälle on ripustettu kuvat Parikkalan Mannerheim ristin ritareista. KUVA: IIDA KEKÄLE

PAIKALLISLEHTI NUORTEN SILMIN

Kyllä täälläkin voi harrastaa

Monet nuoret tuskailevat usein, että pienellä paikkakunnalla ei ole mitään tekemistä. Nämä parikkalalaiset nuoret ovat toista mieltä.

EMILIA LAUKKANEN,
LAURA RAHUNEN, ANNA REPO

Juho Repo, 12

Olen harrastanut maastohiihtoa melkein siitä lähtien, kun opin kävelemään. Perheessäni kaikki ovat harrastaneet hiihtoa ja tällä hetkellä isäni toimii valmentajani. Kiinnostuin hiihdosta ja ajattelin haluavani pärjätä siinä. Mielestäni laji sopii sellaiselle, jolla on itsekuria, kärsivällisyyttä ja tahtoa tehdä sitä.

Talvisin harjoitelen melkein joka päivä, hiihdon lisäksi käyn myös luistelemaan ja lasketellemaan. Kesällä harjoittelu koostuu lähinnä lenkkeilystä, rullahiihdosta ja saunarinteestä. Harrastuksena hiihto on melko kallis. Rahaa kuluu varusteiden lisäksi esimerkiksi kilpailumatkoihin.

Edustan Simpleen Urheilijoita, vaikka asun Parikkalassa. Simpleellä on paremmat mahdollisuudet harrastaa hiihtoa kuin Parikkalassa. Suurimmaksi osaksi harjoittelen kotona, lisäksi käyn Konkalamella ja joskus myös ensilumenladulla Imatralla. Tänä vuonna tavoitteenani on sijoittua 25. parhaan joukkoon Oulussa järjestettävässä SM-kisoissa.

Vainö Kosonen, 16

Olen harrastanut enduroa 6-vuotiaasta asti eli noin 10 vuotta. Isäni ajaa enduroa ja sitä kautta kiinnostuin lajista. Kesäisin ajan kolme kertaa viikossa, mutta talvisin harjoittelu ei ole niin säännöllistä. Päivässä ajamiseen kuuluu aikaa taukoineen 3-4 tuntia.

Tavoitteenani olisi ehkä joskus päästä ajamaan SM-kisoihin, hankittuani sellaisen pyörän, jolla sinne pääsee. Eniten lajissa minua kiinnostaa tekniikka ja vahti. Ajelen omalla harjoituspaikallani Tyrjällä. Imatralla on seuraavaksi lähin harjoittelupaikka.

Laji vaatii paljon aikaa, sillä melkein kaikki vapaa-aika kuluu harrastuksen parissa. Enduron ajamiseen tarvitsee enduropyörän, varusteita, huoltotarvikkeita ja työkaluja. Harrastus on kallista, esimerkiksi kunnollinen pyörä maksaa noin 5000 euroa. Mielestäni harrastajan pitää olla luonteeltaan rämäpää ja hyvässä fyysisessä kunnossa.

Vainö Kosonen.

Esko Tiainen, 18

Olen harrastanut skeet-ammuntaa siitä lähtien, kun sain metsästyskortin eli noin 5-6 vuotta. Kilpailuissa olen käynyt noin 3-4 vuoden ajan. Halusin aloittaa harrastuksen, jossa vain yksilön suorituksella on merkitystä. On hienoa huomata kehittyminen lajissa, mutta etenkin onnistuminen koukuttaa jatkamaan.

Skeet-ammunnassa ammutaan haulikolla savikiekkoja ilmasta. Sen harrastamiseen tarvitaan aseensa lisäksi metsästyskortti ja lisenssi kilpailuja varten. Yksilötasolla harjoittelulla on suuri merkitys, mutta myös hyvä keskittymiskyky on yksi lajin avainsanoista.

Harjoittelen yleensä 2-3 tuntia kerralla. Kesällä harjoittelen melkein joka päivä, talvisin se jää vähemmälle. Parikkalassa on hyvät mahdollisuudet harrastaa skeet-ammuntaa. Itse käyn Oronmyllyn haulikkoradalla Särkisalossa.

Ensi vuonna ajoin hakea Hämeen Rykmentin urheilukouluun, jossa on mahdollisuus valtion kustantamaan valmennukseen. Tavoitteenani on päästä Suomen huipulle.

Iines Joronen, 14

Aloitin yleisurheiluharrastuksen, koska tykkään urheilua ja laji kiinnosti minua. Nyt olen harrastanut yleisurheilua noin kolme vuotta. Aloittamisen jälkeen oli hauska seurata omaa kehitystä ja siihen jäi tavallaan koukkuun.

Iines Joronen.

Harjoitukset minulla on neljä kertaa viikossa ja lisäksi käyn kuntosalilla ja lenkkeilen. Harrastus vie paljon aikaa ja kuluja kertyy esimerkiksi välineistä. Minua valmentaa Natalia Kokkonen.

Tavoitteena minulla on lajissa itseni ylittäminen ja olisi myös hienoa päästä tulevan kesän SM-kisoihin. Yleisurheilu vaatii kunnianhimoa ja ahkeruutta. Luovuttajille laji ei sovi. Parikkalassa voi harrastaa lajia, itse edustan Parikkalan Urheilijoita. Kesäisin voi harjoitella Harjulinna urheilukentällä ja talvisin Parikkalahallissa. Itse käyn myös välillä harjoittelemassa Savonlinnassa Tanhuvaaran urheilupuistolla.

Mitja Huikko ja Arttu Naukkarinen, 15

Olen (Mitja) harrastanut jääkiekkoa 6 vuotta. Aloitin sen, koska jääkiekko kiin-

nosti minua ja tykkäsin siitä. Arttu on harrastanut lajia 3 vuotta ja hän aloitti lajin kaverien innoittamana. Edustamme Savonlinnan jääkiekkoseuraa SaPKoa.

Jääkiekko on mukavaa hommaa. Harrastamme jääkiekkoa nyt harrastuspohjalta, mutta jos menestymme, haluamme jatkaa pidemmälle. Jääkiekko on kallista harrastus ja vie myös paljon aikaa. Käymme kolme kertaa viikossa harjoituksissa Savonlinnassa, harjoitukset kestävät kaksi tuntia, jonka päälle ajomatkat Savonlinnaan ja takaisin. Koska jääkiekko on joukkuelaji, se vaatii sosiaalisuutta. Pitää osata tulla toimeen eri ihmisten kanssa. Parikkalassa ei voi pelata joukkueessa, mutta on mahdollisuus pelata vaikka kaveriporukalla.

Kuvat harrastajien kotialbumeista.

Esko Tiainen.

Mitja Huikko.

Juho Repo.

TEEMASIVUT

Paikallislehti nuorten silmin

Parikkalan lukiolaiset Laura Rahunen, Jenna Valtonen, Marika Anttonen, Anna Repo, Emilia Laukkanen ja Petra Rissanen osallistuivat loppuvuodesta 2014 toimittajaopiskelija Iida Kekälään, 23 oppinnäyte-

työprojektin Paikallisjournalismia nuorten silmin.

Projektissa lukiolaiset tekivät Kekälään ohjeistuksella heitä kiinnostavia juttuja paikallislehteen - alusta loppuun. Oppinnäytetyössään Kekäle pyrki selvittämään minkälainen paikallisjournalismi nykynuoria kiinnostaa. Teemasivut julkaistiin kahdessa osassa, edelliset Parikkalan-Rautjärven Sanomien viime maanantain numerossa.

